

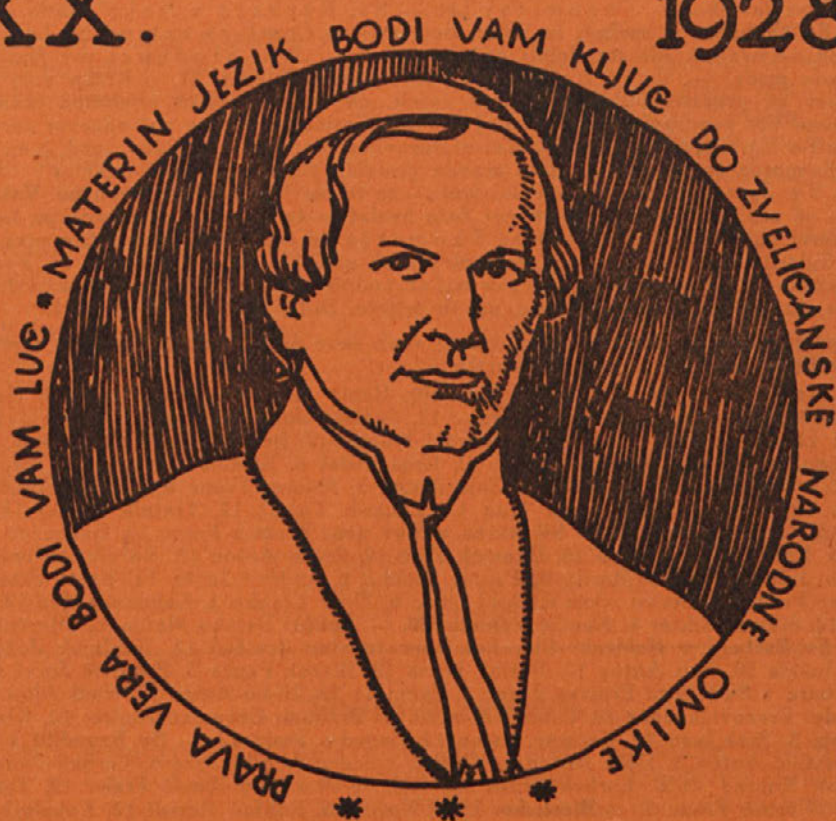
POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

NAŠ DOM

LIST ZA LJUDSKO PROSVETO

XX.

1928.

APRIL

Naš dom izhaja 1. v mesecu. Naročnina za vse leto 20 Din (od aprila dalje 15 Din); za naročnike »Slov. Gospodarja« in »Domoljuba« 12 Din (od aprila 9 Din). Za Italijo 10 lir, Avstrijo 3 in pol šilinga, za Ameriko $\frac{3}{4}$ Dol. Naslov: »Naš dom«, Maribor, Aleksandrova cesta 6/L. Položnice si kupite na pošti in vpišite št. 13.577.

Posamezna številka velja 2 Din — ne glede na to; ali ima list 32 ali 16 strani.

32 strani smo izdali za veliko noč. Prihodnjih šest številčk bo na 16 straneh, razen, če najdete še 2500 naročnikov!

Urednikova pošta. Murščak — Slatina Radenci: Franc Weiss, čevljarški mojster. Za spodbudno pismo priserčna hvala! Žal, da je po Štajerskem še vse premalo ljudi, ki bi tako mislili kot Vi. Veseli smo, da smo našli z Vami novega prijatelja in Vas prosimo, da nam pomagata. — Studenice pri Poljčanah: »Butalcev« ne smemo priobčiti, ker bi morali imeti posebno dovoljenje pisatelja, ki še živi v Ljubljani. Oprostite! — Količev — Dob: Mih. Adlešič: Srčna hvala za veselo naročilo! — Fant iz Špitaliča: Pesem ima lep pomen in bi jo rad priobčil. Prepričan pa sem, da bo še mnogo boljša, če jo še enkrat predelate, da bodo besede gladko tekle. Storite to in pošljite! Čim preprostejša bo, tem lepša. — Zalka Kuplen v Mariboru: Bog Vas živi in poplačaj vnelo! Vidite, tako bi bilo pač veselo! Hvala Vam tudi za važno sporočilo glede »brezplačnih«. — Tugomira: Le! — Sv. Barbara v Hal.: Jozefa Zavec: Upam, da jih bomo za majnik že imeli. Bog živi! — Črmljenšak pri Sv. Lenartu v Slov. gor., J. Krajnc: Ali ste dobili naš odgovor? — T. R. Studenci pri Mariboru: »Mladost« pride. — Urša Luznarjeva, Gorenje Skopce 21, p. Krška vas: Lepo zahvaljeni za prijazno pismo. Zelo nas veseli, da se krog naših prijateljic tako širi. Navdušeno Vas pozdravljamo! — Kozje: Miha Grzina. — ali ste naš odgovor sprejeli? — Janko Vrbnjak, Mala Nedelja: »Ozdravljen hlapec« je izvrsten; jezik bom malo popravlil, morda še celo kako sliko zraven pridejal. Ali ste ga sami iztuhtali? — Ženik — Sv. Jurij ob Ščav.: Zagorski fant — za to številko žalibog prepozno. Vaše besede pa so naši mladini zelo potrebne! Zato hvala! In še se oglasite! Članek pa bo prišel čimprej na vrsto. — France iz Skomarja pri Vitanju: Pismo prišlo prepozno! Živel! Oglasite se še! — Grdun, Grduni: članek pride! — Eva Krajnc, Sv. Venčesl: Lepa hvala! — Dopisnikom: Vsak naj se podpiše s pravim imenom in z naslovom! Če noče, da mu pravo ime objavimo, naj to pripiše. Zadnji dan za dopise je 18.

Družina »Našega doma« (nadaljevanje; vseh seve še ni, temveč pridejo v prihodnjih številkah; številke pomenijo dinarje):

Sv. Ana v Slov. gor.: Kager Ferdo (3.50), Repič Martin 6, Rojs Marija 3, Neuvirt Ivan 12, Mlasko Alojzija 3, Osvald Franc 12, Jugman Janez 12, Irgolič Marija 3, Šeško Konrad 12, Sv. Andraž v Slov. gor.: Pravdič Ivanka 12, Beziak Anton 12, Šijanec Jožef 12, Kvar Matilda 6, Sverznik Ludvik 12, Hrga Jožef 6, Stranič Antonija 10, Župnijski urad 55. — Sv. Andraž pri Velenju: Zajc Anton 3, Maurer Franc 6, Kolšek Frenc 12, Vrzclak Lovrenc 12, Zabukovnik Ivan 12, Lenardi Tomaž 12, Tratnik Jernej 12, Jan Jožef 12, Verdev Anton 20. — Sv. Anton v Slov. gor.: Zorman Franc 12, Gabrovec Apolonija 3, Kat. bralno društvo 15, Dvoršak Blaž 12, Živko Anton 12, Kurnik Antonija 12, Zelenko Julko 6, Pulko Marija 6, Pavlas Stanko 6, Štelcar Janez 12, Kreft Franc 12, Kukovec Franc 12, Borko Alojz 6, Dokl Ignac 6, Zimič Stanko 3, Kolmanič Blaž 12, Škof Franc 12, Štelcar Viktor 6, Kaučič Valentin 30. — Apače: Dajnk Matija 12, Merčnik Fr. 12. — Sv. Barbara v Halozah: Slov. kat. izobraževalno društvo 12, Brodnjak Jožef 12, Zavec Jožefa 50, Fajt Anton 10, Beziak Ivana 12, Blažek Pepca 3, Petrovič Jožef 12. — Sv. Barbara v Slov. gor.: Erjavce Franc 3, Župnišče 72, Živko Anica 12, Nudl Alojz 6. — Belevode: Brezovnik Jože 20, Čater Anica 20. — Beltinci: Gregorec Andrej 12, Klemenčič Alojz 3, Sreš Ivan 12, Krčmar Štefan 12, Sagadin Josip 12. — Sv. Benedikt v Slov. gor.: Zemljic Anton 3, Dokl Anton 6, Kaučič Vincenc 3, Elbl Jože 6, Lorbek Janez 12, Repolusk Konrad 15.50, Lorbek Franc 12, Kolarič Martin 6, Zimič Franc 12, Tomažič Ana 12, Kurbos Franc 3. — Bizeljsko: Lipej Nežika 6, Raktelj Rudolf 12, Kolednik Ant. 12, Šekoranja Anton 12, Kelher Anton 6. — Blanca: Jurkovič Tončka 6, Fakin Alojz 3, Abram Anica 20, Distvensček Ivan 12, Ganc Ivana 3, Stritar Terezija 10, Jug Franc 11. — Bočna: Čeplak Franc 12. — Bogojina: Kardinar Jožef 12; — Bohova: Lebe Franc 20. — Sv. Boltenk v Slov. gor.: Čeh Konrad 12, Murko Jožef 12, Kat. prosvetno društvo 12, Novak Anton 6, Belec Janez 6, Lubec Janez 12. — Sv. Boltenk pri Središču: Molan Fr. 20, Halužan Alojzija 6, Topolovec Anton 12, Volaj Matija 12, Kolarič Alojz 15.50, Ribič Avgust 3. — Braslovče: Železnik Marija 12, Hribernik Leopold 12, Sternand Franc 12, Kaplanija 120, Brinovec Alojz 5, Strnad Marija 12, Turnšek Franc 12, Suhart Jožef 12, Melanšek Ivan 12, Marovt Jožefa 21, Čremošnik Marija 12, Povše Matija 12, Rojnik Fr.

Poklonitev slovenske mladine vzorniku Slomšku.

K tebi, veliki naš Slomšek prihajamo, tvojih del svetli zgled naj nas dvigne k delu za narod.

Tvoje veselje je bilo, z besedo materino segafi v globine srca ter učiti modrost, kako je neomadeževano srce sveto in srečno.

Ti si čuval narodu npravnost, lepoto in radost življenja,

Ti si trpel, da si mogel dvigati rojake k izobrazbi, zdravju in moči.

Ti si čutil s Kristusom, Odrešenikom vesoljnega človeštva, ko si posvetil svoje moči ločenim bratom na Vzhodu, obnovil ljubezen velikih apostolov: Ciril in Metod nas zdaj po tvoji gorečnosti kličeča k delu za zedinjenje bratov slovanskih.

Blagoslovljen tvoj spomin, veliki Slomšek!

Ti si vzor, ti naš voditelj!

Tvojemu geniju se klanjamo,

Tvojemu delu srca darujemo.

Od Boga, ki si ga že na zemlji ljubil svetniško, izprosi našemu delu blagoslov in naši volji vztrajnost do smrti!

Slomškove podobice.

Mil. g. prelat dr. Iv. Tomažič, ki tako goreče pospešuje Slomškovo zadevo, je oskrbel šest vrst zelo ličnih podobic s Slomškovo fotografijo, s prelepimi, izbranimi Slomškovimi izreki za razne stanove in z molitvijo, da bi nam Bog izkazal milost in v Slomšku dal slovenskega svetnika. Podobice je šest vrst: 1. s Slomškovimi izreki za mladino sploh; 2. za mladeniče in mladenke; 3. za starše in gospodarje; 4. za vzgojitelje in učitelje; 5. za duhovnike in 6. s splošnimi nauki. Vsaka podobica velja 1 Din; darujte vsaj 2 Din zanj in za Slomškov sklad. Naročajte jih skupno pri mil. g. dr. Tomažiču, stolnem dekanu v Mariboru!

Bog daj, da bi v srcih naših prijateljev in prijateljic bilo veselo velikonočno vstajenje! Še „Našemu domu“ naberite pirhov in pisank!

STARA IN NOVA KMEČKA PROSVETA.

(Dr. Josip Jeraj, profesor bogoslovja v Mariboru.)

(Konec.)

Novodobni duh je spremenil tudi življenje poslov. Gospodarja in gospodinje ne kličejo več z imenom »oče« in »mati«, ne jedo in molijo več skupno pri mizi. Posli hočejo imeti prosti čas, ob nedeljah je »dolgčas« v družini, borijo se za samostojnost in neodvisnost od nadzorstva v družini.

Celo razmerje do živali je drugačno. Domača živina, govedo, konji, niso ponos kmečkih hlevov in domov. Živali se pitajo predvsem le radi gospodarskega dobička. Zgodi se, da mora celo dete stradati mleka, da ga služkinja tem več proda na trgu. Kmet ne dela predvsem za sebe, ampak za trg, sejm in trgovca.

Zato se je tudi spremenilo kmetovo razmerje do poklica. Nekdaj je živel kmet za svoj dom, svojo grudo. Za noben zaklad bi ne prodal podedovane zemlje. Danes se vprašuje: Kje lažje živim! Brez potrebe prodaja zemljo in gre v mesto in v fabrike, kjer se boljše živi.

Dobičkarški duh našega časa je zastupil celo razmerje do bližnjega. Vse vrste zavarovanja, za življenje, nezgode, posle, izpodrivajo počasi zmisel za ljubezen. Na zunaj se ustvarjajo boljši pogoji za starost in bolezen, a natančno določeni denarni prispevki zatirajo v gospodarjih mnogo globlji in še potrebnejši čutiljubezni. Nekaj drugega je, ako za starega hlapca ali staro dekle plačam denar, ali pa jim sam osebno strežem in jih ljubeznivo gojim. Človek večkrat išče ljubezni nego denarne podpore.

Tako dobičkarški duh mest zastruplja kmečko dušo in uničuje čut odgovornosti, zvestobe in ljubezni, na katerih je temeljila stara izobrazba kmetskega stanu. Ako hočemo zaustaviti pogubonosni val propadanja kmeta, moramo kmeta navdušiti za staro kmečko prosveto in ga zaščititi pred razkrajajočo mestno lažiprosveto. Seveda pa ne smemo kmetu predstavljati vsega modernega napredka kot zlo. To bi bilo napačno in bi vnovič zavajalo kmete v škodljivo starokopitnost in otopenost. Odkriti mu moramo prave vire izobrazbe in ga naučiti, da bo znal zbirati in ločiti, kaj je dobro in ni dobro v novodobnem napredku. Kako naj to storimo?

Delo za pravo kmečko prosveto.

Predvsem moramo kmetu poudariti, da je vir prave izobrazbe v njem samem. Nekdanji kmet si je brez šol ustvaril lastno izobrazbo. Zidal si je stanovanja in hiše, ki so bile okolici in naravi primerne in so kras naše domovine. Oblačil se je s posebno narodno nošo, krasil svoje

stanovanje z v narodnem duhu izdelanim pohištvom, ki je bilo bolj okusno nego mestna politirana ropotija. Živel je po starih utrjenih običajih, povečal svoje rodbinsko življenje z lepimi pravljicami, obhajal skupno s sosedi skupne vaške praznike in igre. To je bila stara kmečka umetnost in prosveta.

Današnji kmet je vso to svojo staro izobrazbo zavrgel in si šel v mesto v trgovine in fabrike izposojevati polovičarsko mestno robo. Zakladi stare kmečke prosvete pa počivajo po izložbah in zaprašenih muzejih. Tam občudujejo meščani staročestito kmečko nošo, divijo se umetniškemu okusu, če opazujejo rekonstruirano kmečko hišo, stare mize, stole in okvirje, radujejo se ob zdravju kmečke duše, ko se obnavljajo stare ljudske igre. Vsi cenijo kmečko prosveto in kulturo, le današnji kmet se je sramuje. Zida si hiše po mestnih vzorcih, ki niso prilagodeni grudi, oblači in zabava se kakor meščan. Kmet je zgubil vso samoniklost, ni kmet ni ne meščan, mešanica obojega, torej nič.

Ko je novodobni napredek prodril tudi k prvotnim divjim narodom v Afriki in Aziji, so v svojem navdušenju zavrgli ti narodi vse svoje dosedanje običaje in nazore in se slepo udali novi prosveti. A sprejeli niso od napredka najboljših stvari, ampak navadno le izprijenosti. Tako je tudi današnji kmet od napredujoče mestne prosvete sprejel le povečini zunanji blesk in videz, tako da je njegova izobrazba danes neresnična in nepristna.

Pravilno pa je, da današnji kmet združi staročestito kmečko prosveto (brez slabih primesi otopelosti, nazadnjaštva) z **izbranimi dobrinami novodobnega napredka** (boljše gospodarstvo, zadrugarstvo, stanovska izobrazba). Našemu kmetu veljajo besede znamenitega norveškega pisatelja Björnsona: »Plemenitost ljudstva se izraža v tem, da spoštuje preteklost in staro izročilo ter dela pogumno za bodočnost.«

SRBSKI GUSLAR.

Šeststo let so Srbi trpeli pod Turki, Madžari in Nemci. Vendar se nikoli niso vdali, nikoli niso opustili svoje vere in upanja, da jim bo prišel čas svobode in samostojnosti.

Kdo je bil tisti, ki je budil to upanje, tako, da ga je bil poln zadnji pastir?

Pri nas Slovencih so komaj najzavednejši in najbrihtnejši spoznali, da nam drugače ni življenja kot le v samostojni državi. Pri Srbih je gorela ta misel med najpreprostejšim ljudstvom, med kmeti in bajtarji, med trgovci in pastirji.

Ta ogenj, ki je svetil v šeststoletno srbsko suženstvo, je užigal guslar. Kak slep invalid ali pa tudi postaven fant, posestnik ali celo župan je godel na javorove gosli (gusle) z eno struno; krož njega so sedeli sivi možje in brhke žene; starke, otroci in fantje — in poslušali otožno, čudovito žalostno pesem, ki jo je pel guslar. Pel je o stari srbski slavi, ko je ustvaril Dušan silno srbsko carstvo; pel je o kraljeviču Marku, pred katerim je trepetal turški sultan (cesar); pel o strašnem boju na Kosovem (leta 1389.), ko je propadlo srbsko carstvo in so Turki zaslužnili Srbe. Pel je o junaški

materi Jugovičev, ki je žrtvovala vseh devet sinov za domovino in se ni razjokala; od neme žalosti ji je počilo srce.

Guslarjeva pesem je vsa stoletja užigala srbski junaški duh; guslarska pesem je raznesla srbsko slavo po vsej Evropi.

Že pred sto leti so najučenejši Nemci proglasili srbsko narodno pesem za najlepšo na svetu. Zato ni čuda, če so letos povabili enega najboljših sedanjih guslarjev, Tanasija Vučića, v Berlin, da ga čujejo in da jim poje za gramofon; njegove pesmi so ohranili na zlatih gramofonskih ploščah.

Tanasije Vučić, eden najboljših živečih guslarjev; doma je v neki vasi v Črni gori in je kmet. Nemška vlada in učenjaki so ga prosili, da je šel v Berlin in Frankfurt, da so čuli starodavno narodno pesem. Bil je tudi v Pragi. Sprejeli so ga povsod kakor kneza. Vučić ne zna nemški, temveč le srbski. Tudi nima nobenih šol. Narodnih pesmi zna 160.000 vrstic na pamet; to je toliko, da bi jih natiskali na 3200 straneh »Našega doma«. Zraven pa še vedno svoje zлага. To sliko je dal uredništvu »Našega doma«, ko se je vozil iz Berlina mimo Maribora domov. S ponosom je pripovedoval, kako so ga počastili v Nemčiji in Čehoslovaški ministri in najvišji gospodje; v Pragi se je fotografiral s predsednikom Čehoslovaške republike Masarykom; ta mu je naročil pozdrave za našega kralja, ki jih je Vučić tudi radostno ponesele v Beograd. Na sliki ga vidite v črnogorski narodni noši; v naročju drži »gusle«, ki so vsakemu Srbu svete.

Nam Slovencem so srbske narodne pesmi neznane. Fantje jih sicer čujejo pri vojakih, toda navdušiti se more zanje le tisti, ki mu ukusa še niso izkvarile moderne mestne popevčice.

Društvom, včlanjenim v Prosvetni zvezi v Mariboru je pri gledaliških predstavah zopet dovoljeno 10% takse od vstopnic. Društva, ki žele to ugodnost, naj javijo Prosvetni zvezi in priložijo kolek 10 Din za sodno poverjeno uverjenje. Ta ugodnost velja za vse dramatične predstave v tem letu. Le predavanja brez predstav so takse prosta (odlok z dne 29. 12. 1927, br. 143.050), ako se Vel. županstvo za uverjenje o prosvetnem značaju predavanja naprosi in se za rešitev priloži kolek 20 Din (tar. post. 5). - Tajnik.

Če morete, pa pridobite za Veliko noč kakega novega naročnika!

ČEGAVE KNJIGE ČITAMO.

Josip Jurčič.

Rodil se je 4. marca 1844 na Muljavi ob Krki na Dolenjskem. Ko je dovršil gimnazijo, je šel na Dunaj, da bi študiral za profesorja. Ker ni imel denarja, se je podal v službo in postal urednik »Slovenskega Naroda« v Mariboru. Ko se je l. 1872. »Slovenski Narod« preselil v Ljubljano, je šel tudi Jurčič tja. 3. maja 1881 je umrl.

Že kot študent je bil Jurčič znan pisatelj. Ko je napisal povest »Jurij Kozjak«, je stari župnik v Stični tri nedelje zaporedoma pridigoval o Juriju Kozjaku in ljudje so kar vreli k pridigam. Izmed vseh povesti čitajo ljudje

Jurčičeva rojstna hiša.

še danes najrajši Jurčičeve: »Desetega brata«, »Domna«, »Tihotapca«, »Sosedovega sina«, »Rokovnjače« itd. V njegovih povestih so naši kmetjski ljudje zaviti v mičen plašč pravljič.

Simon Gregorčič.

Tako lepe pesmi je pel, da ga imenujejo: »goriški slavček«. Saj ni slovenske hiše, ki ne bi imela Gregorčičevih »Poezij«, ki jih je izdala Mohorjeva družba.

Rodil se je 15. oktobra 1844 v Vrsnem pod Krnom na Goriškem. Oče mu je bil kmet in ga je dal študirati, da bi postal duhovnik. Simon se je vdal željam staršev in je leta 1867. pel novo mašo v domači cerkvi na Libušnjem. Ljudstvo je mladega duhovnika zelo ljubilo. Toda Gregorčič se je radi pomanjkanja med dijaškimi leti nalezel boleznimi, ki ga je vse živ-

ljenje trla in preganjala, dokler ga ni 16. novembra 1906 zadel mrtvoud sredi med sv. mašo; osem dni nato je umrl v Gorici. Prepeljali so ga na domače pokopališče na Libušnje.

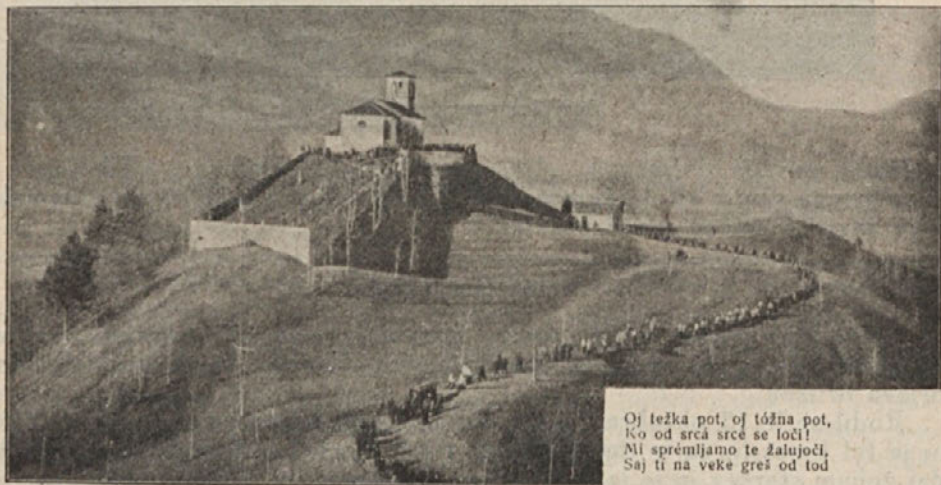

Mogočna nisi, ne postórna
In stávil te umetnik ni,
Bolj kot bogata si uborna,
Preprosta selská hiša tí!

In vendar ne palač ogróunnih
In njih bleskú ne bom slavil;
A tebi, dom, seljakov skróunnih,
Nesmrtén venec rad bi zvil.

Vrsno — rojstna vas in (v kotu spodaj) rojstna hiša Simona Gregorčiča.

Gregorčič je neizmerno ljubil dom in domovino. Ko mu je knjigarna dala za »Poezije« 1000 goldinarjev, jih je podaril očetu, da reši dom dolgov. Domovini je pel svoje najlepše pesmi. Kje je slovenski fant ali dekle, ki ne bi prepeval Gregorčičevih pesmi?

Oj težka pot, oj tóžna pot,
Ko od srcá srce se ločí!
Mi sprémijamo te žalujóci,
Saj tí na veke greš od tod

Simona Gregorčiča »zadnja pot« k Sv. Lovrencu na Libušnjem pri Kobaridu.

Toda po tisti zemlji, ki so jo blagoslavljalje Gregorčičeve pesmi, gospodari danes tujec — Italijan. Na Gregorčičevem grobu na Libušnjem, visoko nad Sočo, stoji spomenik, na njem so zapisane besede iz Gregorčičeve pesmi, ki so up in prošnja žalostnih Primorcev:

Pridi, naša zvezda pridi,
jasne v nas upri oči!

Naj moj dom te zopet vidi,
Zlata zvezda srečnih dni!

Ksaver Meško.

Rodil se je 28. oktobra 1874 pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Po gimnaziji je študiral bogoslovje v Mariboru in Celovcu. Kot duhovnik je kaplanoval po Koroškem, postal z 31 leti župnik v Št. Danijelu nad Prevaljami, pozneje pri Mariji na Zilji, kjer so ga leta 1919. pregnale nemške tolpe. Sedaj živi v tihí samoti pod Uršljo goro kot župnik in duhovni svétnik na Selah pri Slovenjem Gradcu.

Meško je mogočen mejnik v naši književnosti. Z njim se je začela nova doba med pisatelji. Tako iz svoje duše nihče pred njim še ni pisal. Zato ga je sprejela mladina pred 25 leti z velikanskim navdušenjem.

Meško je napisal dve zbirki pristrčnih, otožnih črtic pod naslovom: »Ob tihih večerih« in »Mir božji«. Njegov roman »Na Poljani« je visoka pesem domovini, ljubljeni v sladkosti in bridkosti.

Meškova svetniška duša je prisluhnila otroškim srcem in jim spletla žlahten venec v knjigah: »Mladim srcem« in »Volk spokornik«. V »Legendah o sv. Frančišku« pa se je vživel v tega drugega Kristusa.

Pisal je tudi igre: »Na smrt obsojeni«, ki prikazuje boje med Slovenci in Nemci na Koroškem; igro »Mati« in »Pri Hrastovih«. V letošnji »Mladiki« opisuje svojo »Mladost«. — Meško je mnogo trpel; pa čeprav mu je oko trudno, žari iz njega angelska svetloba.

ROPARSKI POGLAVAR.

(Povest. Po Jos, Eckerskornu. Z dovoljenjem »Missionsdruckerei, Kaldenkirchen, Rhld.«)

Kaj se je doslej zgodilo? Strašni roparski poglavar Ris kraljuje s svojo četo visoko v mehikanskih planinah v »Hudičevem gnezdu«. Njegovi roparji so izvabili staro, dobrotljivo gđ. Elen iz mesta Los Anheles v S. Ameriki v svoj brlog, da bi od njenih prijateljev Sonorovih in od sorodnika Golden a izvabili denar. Golden je ničvreden hinavec, Sonoro pa je bogat in pošten trgovec, ki ima dva sina: eden je pater Anton, misijonar v Meksiki; drugega sina Matea so brezverci zapeljali in je izginil. Naš rojak Džon Zagorec je znamenit lovec in prijatelj nesrečnih. Napravil se je na pot, da najde Elen. Grede se je spoznal z indijanskim poglavarjem Mojado m, ki je kristjan in so mu roparji odpeljali hčer Aceno, da bi bila roparski kuharici Pazi, neumni zamorki, za deklo. Ris ni navaden razbojnik, temveč dela po navodilih tajnega protikatoškega društva »Dol s Kristusom!« Temu društvu je predsednik advokat Piro. Ravno zopet so Risovi roparji, med njimi grbavi Robo, Coro itd., na Pirovo povelje ujeli misijonarja patra Jožefa.

»Kakor smo se dogovorili: na rob skale sem ga privlekel in mu zasadil nož v srce. Ko je zletelo telo dol v strahoviti prepad, sem bežal kot nor. Njegov blagoslov mi je užgal vest —.«

»Oho! Naš grbavec ima vest!«

»Ne rigaj, ti govedo! Seveda imam vest. Prav radi mene nocoj tako grmi in bliska.«

Strela je zažarela, grom je tresnil komaj dvajset korakov od hiše, tako da je padel Pazi vrč piva na tla. Vsi so nekaj časa molčali in bili bledi.

»Hudič je vzel patra Jožefa«, je zavpil Coro. »Vse farje bo vzel, da nobenega več ne bo v Mehiki. Prihodnjega farja pa ne bomo več zaklali, ampak križali ga bomo. Križali ga bomo!«

Pijani roparji spodaj niso čutili, kako sta zgoraj ženski od groza zaječali.

»Umorili so patra Jožefa«, je jokala Acena; Elen jo je tolažila. Nad »Hudičevo gnezdo« pa so še dolgo švigale strele z neba.

Judež, roparski papež.

Po strmih stezah sta lezla Džon Zagorec in Mojado. Zagorcu se rana še ni zacelila; vedel pa je, da se mu mudi, če hoče Elen še rešiti. Poznal je navade meksikanskih roparjev: tako dolgo držijo ujetnika, da dobijo denar za odkupnino; potem ga ubijejo.

Mojado bi bil pač najrajši kar iz Akapulka hitel po izgubljeno Aceno, toda hvaležna ljubezen ga je zadrževala pri ranjenem Zagorcu.

Steza ju je vodila ob nevarnih prepadih. Kar nenadoma čujeta krike: »Na pomoč! Na pomoč!« Vmes je nekaj renčalo. Obstala sta in prisluhnila. Potem sta se previdno plazila do ovinka in gledala. Kar sta zagledala, je bilo tako smešno, da bi se bila najrajši zasmejala. »Na pomoč! Na pomoč!«

Majhen možicelj v duhovniški obleki je krčevito visel na nizkem drevesu, ki se je pod debeluhom upogibalo. Pod njim je renčal — planinski medved in željno godrnjal.

Zagorec je sprožil puško in medved se je mrtev zrušil. Najprej si je puško zopet nabil, potem sta z Mojadom stopila izza skale. Možicelj se je skobacal z drevesa in si oddahnil; zahvalil se je rešiteljema, ki sta si z zadovoljstvom ogledovala medveda.

»No, zahvalite se Bogu, da sva o pravem času prišla!« je rekel Džon.

»Skoraj bi me bil imel«, je mračno odvrnil možicelj. Nemirno so mu švigale oči od Indijanca na Džona. Džonu se je zdel duhovnik sumljiv, ne-hote se je spomnil na Judeža. Možicelj je na kratko povedal, kako ga je presenetil medved in se je rešil na drevesce.

»Hvala vama, gospoda! Ljubi Bog vaju je poslal. Pri sv. maši bom molil za vaju. Z Bogom!«

Ko sta ostala z Zagorcem sama, je menil Indijanec: »Gospod, ne poznam tega moža; ampak njegovega obraza ne bom pozabil.«

»Zakaj ne?«

»Ker — ker — nosi častitljivo obleko duhovniško.«

»No, Mojado, kar povej vse! Morda misliš isto kot jaz.«

»Ne morem — ne! Njegova častitljiva duhovniška obleka —«

»Lepo je, da tako spoštuješ duhovniško obleko. Ampak tisti, ki jo nosi, je ni vselej vreden.«

»To sem hotel reči!« in Mojado je šepetal, kakor da bi se bal, da bodo skale čule besedo: »Če bi ta mož ne bil po duhovniško oblečen, bi mislil, da — je ropar. Oči so mu take.«

Srečala sta tropo Indijancev. Prihajali so od one strani, kamor je možicelj duhovnik odšel. Mojado je enega od njih poznal. Vsi so obstali in občudovali medveda. Ko jim ga je Zagorec podaril, so se silno razveselili in se ga takoj lotili. Mojadov znanec pa je rekel:

»Če sta tistega rešila, ki je nas srečal, bi bilo bolje, da bi ga bila medvedu pustila.«

»Kaj? Torej res?« je rekel Džon. »Torej res ni bil duhovnik?«

»Duhovnik je že, toda odpadnik. Poznamo ga. To je Galo.«

»Galo? Tisti, ki se imenuje patrijarh in papež »mehikanske cerkve?« se je čudil Džon.

»Judež je. Prej je hodil kot katoliški duhovnik med nas; zdaj prihaja kot volk, da bi odpadli tudi mi od katoliške Cerkve.«

»Zdaj vem, zakaj nama ni mogel mirno pogledati v oči; ni vedel, ali sva mu prijatelja ali nasprotnika«, je dejal Mojado.

Džon se je spomnil, da je o tem »patrijarhu« čital v časnikih. Bil je duhovnik, ki se je iz prevzetnosti odrekel svojega sivolasega škofa, čeprav ga je ta ljubil kakor sina. Nasprotniki Cerkve so ga vzeli zase, da jim bo sredstvo za boj proti katolištvu. Osnovali so »Mehikansko cerkev«, bogato plačali vsakega, ki je izstopil iz katoliške Cerkve in pristopil k tej novi. Katoličanom so jemali cerkve in jih dajali »patrijarhu« Galu; katoliške duhovnike pa so zapirali in morili. Starček škof je trpel in molil, z njim so molile zveste ovčice za preganjalce in odpadnike. Galo pa je hodil po deželi in zbiral Judeže; toda med verne planince ni smel priti; ubili bi ga bili; zato se je potikal po tako samotnih stezah, kjer bi ga bil medved kmalu pohrustal.

»Dol s Kristusom!«

V mestu Suču je bilo skrivnostno poslopje. Od zunaj ni bilo prijazno, znotraj — pravili so — pa so razkošni prostori. V tej hiši je imelo tajne se-stanke društvo »Dol s Kristusom!«. Nihče ni imel vstopa v hišo razen članov. Meščani so si šepetali razne grozne reči o tej hiši: da so znotraj stene okrašene z mrtvaškimi glavami in s kuščarji; v kotu baje je živ črn kozel

s posrebrnjenimi rogov; na njem mora vsak nov član trikrat po dvorani jahati; v skrinji imajo velikansko kačo, ki ji nosijo človeško meso; če bi kak član društva postal nezanesljiv, ga zaprejo v skrinjo h kači; če so ga po nedolžnem sumničili, ostane baje živ; drugače gorje mu!

To so bile pač le ljudske govornice; toda hude reči so se tu res godile. V tej hiši so na primer sklenili strašno smrt patra Jožefa. Člani društva so bili odlični gospodje.

Danes je bilo zopet zborovanje. Ob stenah so sedeli člani v polmraku; predsednik je — advokat Piro, zraven njega je sedel roparski poglavar Ris. Ko so opravili tekoče zadeve, je vstal Piro in javil, da je sklep zadnje seje izvršen: pater Jožef je umorjen. Ni več slovitega pridigarja, ki je vnel vso deželo proti nameram društva »Dol s Kristusom!«. »Patrijarh« Galo vedno z večjim uspehom dela proti papeževi Cerkvi. Posebno se mora društvo zahvaliti prijatelju Risu, ki mu s svojo četo zvesto pomaga. Sploh ni res, je nadaljeval Piro, da je Ris kak roparski poglavar; to trobijo svetu le klerikalci, papeževi hlapci. V resnici je Ris največji dobitnik države. Res je, da so v njegovi četi tudi taki, ki imajo radi kri. Toda, bratje, to nič ne de. Krvava je zarja vsake nove dobe!

Člani so navdušeno zaploskali, Piro pa je nadaljeval:

»Res je, da se katoliki še vedno upirajo. Zadnje čase jih je njihov voditelj Avelo posebno razgibal; neki mladi pater Anton jih hujska. Toda ukrotili jih bomo. Uničili papeževu Cerkev, čeprav trdi, da je vrata peklena ne bodo porušila. Mi jo bomo! In če je ne bomo, in če bo Cerkev zmagala, bom jaz, advokat Piro, njen najzvestejši pristaš!«

Navzoči so se gromko zakrohotali tej Pirovi šali. Odšli so v sosedno sobo in pili dolgo v noč. Prišle so tudi ženske in Piro je sedel zraven neke plesalke; doma pa mu je ležala bolna žena v vročici.

Žena, ki umira.

Po temnih in blatnih ulicah mesteca Suča so odmevali Zagorčevi koraki, Mojado pa je hodil v opankah tiho poleg njega. Dolgo, težavno pot od Akapulka do Suča sta imela za seboj. Med potjo sta čula za »Hudičevo gnezdo«, kamor sta upala priti prihodnji dan. Iskala sta po mestecu kako gostilno. Vse je bilo ob tej pozni uri že zaprto. Zdajci sta prisluhnila čudnim glasovom, ki so prihajali iz sosedne ulice. Nekdo je igral na citre in pel milo pesem pod oknom ljubljene deklice. Na mah so zaljubljeni glasovi utihnili, zahreščal pa je ženski glas, nekaj je začofotalo, kakor da je kdo zlil vodo z okna.

Mojado se je zasmel. Spomnil se je svoje nesreče v Akapulku in Uršinega pozdrava . . . Tudi Zagorec se je zasmel. V tem pa sta pripekotala dva konja in naša znanca sta se stisnila v temo k zidu.

»Hudič naj me vzame, če jutri ne bova videla tistega patra Antona«, je rekel prvi jezdec. »Zapomnil si bom njegov obraz; ga imamo že zapisanegal«

Drugi jezdec je molčal. Bil je oblečen v bogato, z zlatom tkano obleko.

Zagorec je stal nepremično. Spoznal je jezdečev glas in obraz. Pri Sv. Antonu ga je videl, v tisti beznici!

»Advokat Piro je bil prvi«, je rekel polglasno, ko sta bila jezdeca že mimo.

»Roparski poglavar Ris drugi«, je dodal Mojado.

»Kaj? Ali ga poznaš?«

»Ne! Opisali so mi ga; po tem sem ga spoznal.«

Džon je razmišljaj; šla sta po ulici dalje. Tedaj ju je srečal mladič s citrami in si stresal vodo z obleke.

»Revež!« se je nasmehnil Džon. Mladenič je obstal in vprašal: »Odkod veste, da sem revež? Ali ste čuli, kako me je polila?«

»Čula sva.«

»Ha! To mi bo še poplačala ta moja bodoča tašča.«

»Ojej! To je bila Vaša bodoča tašča?« se je Džon nasmejal.

»Ne smejte se, gospod! Ta ženska je s kangljo vode oskrunila moja vzvišena, sveta čuvstva. O, ta ženska je oskrunila moj pesniški polet in moj duh je žalosten in v srcuujem je pelin. Toda jaz ljubim Anito.«

Kdo je bil, ki je govoril tako visoko, kakor da jaha konja po zraku? Džon je vprašal:

»Ali ste igralec iz teatra ali iz cirkusa?«

»Ne. Jaz sem čevljar Fusta.«

»Kaj? Čevljar ste?«

»Da, da. Delam čevlje, škornje, čizme in opanke. Delam pantofeljne in čevljarke za ples. Znam delati cipele in copatice. Iz kozjega ali svinjskega ali govejega ali lakastega usnja. Ej, znam . . . Povrh znam kuhati, prati, nogavice plesti. Sploh: jaz znam vse. Gospoda, jaz znam vse! Jaz ljubim Anito.«

»Zdi se mi, da niste bogati?«

»To ste zadeli, gospod. Niti ficka nimam. Saj največji učenjaki in pesniki nikoli niso imeli denarja.«

»Vem. Pomagal Vam bom«, je obljubil Džon.

»Vi —? Pomagali?« se je čevljarček začudil.

Džon mu je stisnil bankovec: »Samo nekaj nama boste povedali in jutri šli malo z nama.«

»O«, se je zahvaljeval čevljarček in hotel Džonu poljubiti roko. »Vse Vam storim.«

»Če nama boste pomagali, boste dobili še mnogo več denarja«, je rekel Džon; čevljarček je poskočil od veselja.

»Ali poznate pot k »Hudičevemu gnezdu«, je tiše vprašal Džon.

»Sveta Marija!« je zašklepetal čevljar z zobmi.

»Vprašam le, če poznate pot tja! Če ne, potem —«

»Da, poznam, poznam. Toda kaj hočete tam?«

»Ali naju hočete zjutraj tako tja peljati, da tega nihče ne opazi?«

»Ja — peljati — to že! Ampak gor iti — to ne! Ne! Tam zgoraj je strašno. Gor v »Hudičevo gnezdo« — tega še svoji tašči ne privoščim«, je tetpetal Fusta.

»Gor Vam ni treba. Peljati naju morate tako daleč, da bova »gnezdo« videla. Če boste znali molčati, Vam bova dala toliko denarja, da boste lahko brez skrbi živeli in se lahko oženili z Anito. Denar boste dobili, ko se povrneva iz »Hudičevega gnezda«. Ali Vam je prav?«

Pa kako bi ne bilo Fustu prav! Cedil se je od hvaležnosti in obljubil, da bo molčal kot grob in da Džon sploh ni mogel boljšega vodnika najti.

Prispeli so v sredino mesta. Iz neke hiše so zaslišali bolne vzdihе. Čevljar je obstal: »Tu je Pirova hiša.«

»Tistega, ki je prej jahal iz mesta?«

»Da! Poslovil se je od svoje plesalke in odhajal. Vse sem videl. Sovražim ga; on je živ vrag. Doma mu leži bolna žena.«

»Mar smo slišali njeno vzdihajoče zapomaganje?« je vprašal Džon ogorčeno.

»Seveda! Za duhovnikom vzdihuje. Mož pa je strogo prepovedal, da bi ga spustili k nji. Hlapec Pedro je za stražo; Pedro ni nič boljši od gospodarja.«

»To je strašno!« se je zavzel Džon. »Pomagati ji moramo.« Džon je stopil proti Pirovi hiši, Indijanec je šel za njim; čevljar pa je od daleč gledal in čakal; rekel je, da bo »stražil« . . .

Džon in Mojado sta pozvonila; odprla jima je dekla. Iz sobe sta zaslišala umirajoče ječanje: »O, pokličite mi duhovnika!« Džon je deklo potisnil od vrat in planil proti sobi. Tedaj je vzrastel pred njim drzen, čokat fant.

»Kaj hočeta?«

»Čula sva bolničino vpitje in prišla, da pomagava.«

»O, pošljite mi vendar duhovnika!« je ječalo iz sobe.

»Pojdita takoj iz hiše advokata Pira! Tu vaju ne potrebujemo«, je grozil fant Pedro.

»Mar ne slišiš, kaj bolnica prosi?«

»Duhovnik je že bil tu in ga ni hotela. Drug ne sme več priti. Gospodar Piro je tako zapovedal. In zdaj marš ven vidva!« Hlapec je zagrabil za nož. Toda kakor blisk ga je udarila Džonova roka, da mu je odletel v kot. Prav tako bliskovito ga je zagrabil za vrat: »Če zineš le eno besedo, ti porinem tvoj lastni nož med rebra! Če boš miren, se ti ne bo nič zgodilo.« Potisnil je prestrašenega hlapca v kaščo, ki jo je Mojado bil medtem pripravil, ker v njej ni bilo okna; zaklenil je hlapca vanjo. Dekla se je jokala in je priznala, da bi bila rada poklicala duhovnika, če bi hlapec ne bil na straži.

Džon je šel k bolnici v sobo. Z onemoglim glasom mu je rekla: »Marija Vas je poslala — pomagali mi boste. O, pokličite duhovnika!«

Tiho je rekel Džon: »Hlapec je rekel, da je že bil neki duhovnik pri Vas, gospa.«

»Ne, ne! to ni bil duhovnik, temveč Judež. Galo je bil pri meni. Mož ga mi je poslal. Jaz ga nisem hotela. Njega nočem!« Neizmerna bolest je bila v njenem glasu.

Mojado, ki je bil v Mehiki bolj znan, je šel takoj iskat duhovnika, dekla pa je pripravljala sobo in mizo za Najsvetejše. Blaženo se je smehljala bolnica. Ni bilo dolgo in Zveličar je prišel. Vstopil je mlad mož v navadni obleki, v očeh mu je gorel apostolski ogenj, na prsih je stiskal presveto Skrivnost. Nosil je navadno obleko, da sovražniki ne bi spoznali v njem frančiškana, ker bi ga zadela ista usoda kakor starega župnika v Suču, ki je trpel v ječi.

Sama sta ostala z bolnico. Ko se je duhovnik čez četrto ure vrnil iz sobe, mu je žarel obraz v angelskem sijaju: »Prestala je! Pravkar je odšla njena duša tja, kjer ni več solz. Bog Vama povrni za pomoč, gospoda!«

Pater Anton — kajti ta je bil, apostol mehikanski, naslednik patra Jožefa, slučajno v Suču — jima je podal roko. Dekla ga je spoznala in povedala Džonu in Mojadu; pri sebi je sklenila, da hlapcu tega ne pove. Moža sta odklenila kaščo in izpustila Pedra. Zarotila sta ga, da bo o vsem molčal. Osramočeni hlapec je le nekaj mrmral.

V sobi je ležala mrtva žena. Sveče so gorele ob postelji, na obrazu ji je bil blažen nasmeh.

Ponočni gostje.

Hipoma so zakrili črni oblaki bleščeče zvezde, veter je pihnil in vлил se je silen dež.

»Kam se bomo zaklonili? Na cesti ne moremo ostati.«

»Povabil vaju bi k sebi«, je rekel Fusta. »Toda stanujem pri svoji bodoči tašči . . .«

»Ali ni kaka gostilna še odprta?«

»Moj bratranec jo ima . . . ampak, veste, ne bo mi odprl.«

»Zakaj ne?«

»Pet steklenic vina sem mu dolžen. Izpil sem jih na zdravje svoje neveste. Pa moj bratranec je zagrizen samec in nič ne da na ljubezen.«

»Fusta, le pokaži nama! S srebrom bova potrkala in tudi Vaše vino plačala.«

Čevljarček je prismodil goreč poljub hvaležnosti na Zagorčevo roko.

»No, no!«

Dež je lil, ponočniki pa so hiteli v Čebuljo ulico in potrkali na vrata. Ko je gostilničar zagledal bratranca čevljarja, se je jezno odrezal:

»Piši me v uho! Ali pa mi vino prej plačaj!«

»Koliko je dolžen?« se je oglasil Zagorec.

Krčmar je postal takoj prijazen, ko je dobil denar; globoko se je priklonil in peljal pozne goste v prazno sobo. Kar je najboljšega mogel, je prinesel iz kuhinje in kleti. Čevljar je jedel za vse tri, da je komaj utegnil požirati; kar potil se je siromak. Mojado je jedel malo in pil le vodo.

Zdajci so se odprla sosedna vrata in prihreščal je pijan potepuh s prazno stekleničico za žganje. Za njim se je oglasil možakar, ki mu je bilo eno oko zavezano:

»Ton! Žuri se! Igre še nisva končala.«

Mešal je karte in jih vrgel po mizi.

»Molči, Coro! Najprej se moram napiti! — Daj žganja, krčmar!«

S polno steklenico se je prizibal k mizi in vprašal: »Odkod?«

»Odtod!« je odgovoril Zagorec in pokazal na vrata.

»Oho! Prokleta kratki stel!«

Ton je preudarjal in bulil s pijanimi očmi. Najbrž je videl, da ni šale z Zagorcem. Opazil je Mojada in se zaletel vanj:

»Kaj pa ti Indijanec? Na, pij!«

Mojado je odklonil žganje in se obrnil od pijanca.

»Kaj? Ti rdečnik! Nočeš pijače od mene?« in mu je vлил žganje v obraz.

Prej kot bi trenil, ga je vrgel Mojado na tla. Zagorec je skočil in ubranil, da ga ni še hujše kaznoval. Pritekel je tudi Coro in krčmar mu je naglo dopovedal, da je Ton kriv prepira. Coro je zagrabil Tona in ga potegnil za seboj v drugo sobo ter jo zaprl.

Zunaj je tulil veter in dež je šklebetal po oknih. Iz sosedne sobe so uhajali pijani glasovi, da sta jih Zagorec in Mojado razumela.

»Ti si norec, Ton!«

»Coro! Če bi mi rekel kdo drugi —«

»Norec si! Kako bi drugače mogel izzivati prepir, ko veš, da morava biti previdna. Policija bi naju radi pretepa lahko prijela; potem pa našla tudi denar. Norec! Ali veš, da nosiva denarja, kakor ga ti še prej nikoli videl nisi!«

»Plačaj rajši še eno steklenico!«

»Dovolj imaš. Saj si že pijan.«

»Nič bolj kot ti.«

»Jaz vsaj še vem, kaj delam. Glej, da srečno spraviva denar gor!«

Tedaj je zaropotal stol, nekdo se je zakrohotal, da se je krčmar za mizo zbudil. Pijani Ton je padel s stola in Coro ga je s krčmarjem vlekli v posteljo.

»Kdo sta ta dva?« je vprašal Džon krčmarja. Krčmar je skomizgnil z rameni in ni odgovoril.

»Kaj meni mar? Jaz gledam le na to, če mi plačajo ali ne.«

Dolina smrti.

Zjutraj je nakupil Zagorec mesa in kruha, da so bili za nekaj dni preskrbljeni; potem so šli na pot. Čevljar Fusta jih je vodil po šumovitem bregu in razklani dolini, dokler se svet ni začel kopiciti v divjih skalovjih. Hodili so že šest ur; steza se je gubila, mestece pod njimi je izginilo; v daljavi pa so zagledali na visoki gori »Hudičevo gnezdo«. Tedaj se je Fusta poslovil; nič na svetu ga ne bi bilo moglo spraviti dalje.

Zagorec in Mojado sta previdno lezla po stranskih stezicah preko prepadov in skozi bohotno in trnikavo grmičevje. Že so se plazile po globelih večerne sence, mrak je legel na zapuščene planine. Zagorec je z mačjimi očmi prodiral v temo, Mojado se je neslišno plazil po kamenju. Prispela sta do ozkega jarka, ki so ga obdajale velikanske skalnate stene. Odnekod je zasmrdelo po močvirju in plesnobi. Nenadno je Mojado obstal in zastrmel v sotesko. V temi je zabliskala lučka. Ko je Džon dospel do Mojada, se je prav tako zavzel. Moža niti dahnila nista. Lučka je izginila, toda za nekim grmom se je zopet zasvetila in za njo še druga, tretja in četrta; kakor da se zbirajo. Tedaj je Mojado tiho vzkliknil od začudenja: poleg njega je zagorela prav taka lučka.

(Dalje bo sledilo.)

»**Trapistov Jürek**« ni imel namena, žaliti ali celo smešiti velečastitih trapistov, ki uživajo najvišje spoštovanje nas vseh, ki jih poznamo. Povestica je plod pisateljeve fantazije. — Uredništvo.

Naši dobrotniki. Neimenovan Vurberg 10 Din; Marija Vogrič, Selnica ob Dravi 100 Din; Zora Skerbinjek pri Sv. Lovrencu na Poh. 100 Din; hran. in pos. v Št. Ilju 25 Din; ljud. hran. in pos. v Ormožu 100 Din; Jožef Novak, Banovci 10 Din; posojilnica Sv. Benedikt 50 Din; Robert Košar, Sv. Bolfenk pri Sred. 100 Din. Vsega 1855 Din. Bog povrnil!

Slomškove slike mislimo založiti: pol metra visoke v krasnih barvah; Slomška v vijolčastem talarju in z »Drobtiniciami« v roki. Veljale bi približno 25 Din; naročniki Našega doma pa bi jo dobili precej ceneje.

Slike na str. 101 in 102 nam je posodilo uredništvo »**Mentorja**«. »Mentor«, ki izhaja v Ljubljani, je izvrsten dijaški list.

MLADA ŠIVILJA.

Težavni začetki.

Na šivalnem stroju je stala tetina šivalna skrinjica. Zdenka jo je prinesla na mizo, posadila poleg nje svojo lutko in odprla skrinjico. Lutka je pogledala vanjo in veselo vzkliknila: »Vidiš, takšno vsebino mora imeti pravilno urejena šivalna skrinjica! Tu vidiš cevke z belo nitjo št. 24, 40, 50 in 70, vretence z nitjo za pripenjanje, blazinico za pripenjanje, blazinico za bucike s črnimi in raznobarnimi glavicami, zavojček igel razne dolžine in debelosti, zavojček vezilnih igel in prešivalk, klinček za zatego, navadne škarje in škarje za gumbnice, srebrn naprstnik, svinčnik, košček voska in košček modre krede.«

Med tem je opazila Zdenka košarico s krpami in ostanki od raznega blaga. Začeti je hotela takoj z izdelovanjem oblekc in perila za lutko.

»Prav, prav«, je opomnila ta, »ali prej je treba znati početke šivanja. Kam n. pr. pride naprstnik?«

Takoj ga je imela Zdenka na prstu sredincu.

»Dobro! Kako pa vdevamo nit v ušesce v igli?«

Zdenka je brž odrezala košček rdeče niti za vezenje, jo položila dvojno okoli ušesca, da se ne bi razcepila, jo močno stisnila s kazalcem in palcem ter tako srečno spravila skozi ušesce. Tako ji je bila nekoč pokazala mati.

»Kaj še manjka?«

»Vozel«, je zaklicala Zdenka, »takoj ga naredim!« Položila je nit okoli konca kazalca, jo stisnila s palcem, zasukala in s tem, da je nategnila nit z drugo roko, zategnila voz. Ponosno se je ozrla na lutko.

»Ni slabo«, je pohvalila lutka. »Ali si že kaj čula o različnih vbodih?«

»Seveda! Poznam vbod za pripenjanje, sprednji vbod, robni vbod in . . .«

»Čakaj, ti povem jaz« je začela naštevati lutka na svojih prstkih: »Kratki in dolgi vbod za pripenjanje, sprednji vbod, zadnji vbod, prešivni vbod, ometni ali krajčni vbod, nadšivni vbod, vzkižni in gombniški vbod.«

»Toliko jih je? Kdo naj bi si to vse zapomnil?«

»Ne bo težko, samo redno se bova morali učiti. Ali povedati te ga ne smeš nikomur, kajti mnogo lepše bo, če boš pozneje teto in mamico iznenadila s svojim znanjem.«

Zdenka je bila kar za pričetek dela. Poiskala je kos stramina (volnine), ker je vedela, da se tak uporablja za vajo vbodov. Tedaj pa se je začul

tetin klic z vrta, naj si pride nabirat jagod. Kdo se ne bi odzval? Zdenka je hitro spravila vse na svoje mesto in — zunaj je bila.

Šivalčki se oglašajo.

Nadučiteljevi so imeli precej lastnega kmetijstva, zato je bilo pri njih vedno dovolj dela. Zdaj so baš spravljali žito. Stric je bil ves dan pri delavcih na polju, teta pa je zanje kuhala. Za Zdenko se niso mogli dosti brigati v hiši. Tako se je mogla nemoteno baviti s šivanjem.

Za prvo učno uro si je pripravila stramin, iz katerega si je izrezala na lutkin nasvet več enakih, 30 cm dolgih in 6 cm širokih kosov. Vzela je tudi dolgo, dolgo nit za vezenje in je čakala, kaj bo.

Lutka je zmajevala z glavo, češ: »Dolge niti — leni dekliči!«

»Leni?« se je začudila Zdenka.

»Da, len je, kdor si hoče s predolgo nitjo prihraniti često vdevanje.«

Zdenka ni nič odgovorila, ker si je res hotela delo olajšati.

Lutka je razlagala:

»Zmotila si se, to ni olajšava!

Kako bi preprečila, da ne zmeša se nit? Če šivati hočeš pravilno in fino, ne daljša od lakta ti nit ne sme bit'!«

»Tako je, tako!« se je oglašil nekdo pod mizo. Zdenka je gledala in iskala vsepovsod, a ni mogla najti nikogar, ki bi bil govoril.

»To so šivalčki«, je pojasnjevala lutka. »Celo trumo pomočnikov bova imeli pri najinem delu.

Da šivati moreš, kaj vse potrebuješ?

Naprstnik in igle in niti in škarje,
pa kredo, blazinico, svinčnik, merilnik:

Vse to so šivalčki,

ki čakajo nate,
ker radi pomagajo pridnim dekletom.

Ni čudo, da vmešajo včasih
se v delo ti z grajo in s hvalo,
kakor pač nanese.«

»Kako vrlji pomagāci! Povej še več, lutkica moja, povej!«

»Zdaj ni časa za to. Zdaj se učiva. Vzemi celo prejšico niti za vezenje in jo prereži po sredini. Tako si dobila enako dolge niti. V straminu vidiš redne presledke med tremi nitmi, rekli bova, da so to luknjice. Tako, zdaj pa moraš najprej znati enako komerno pripenjati. Vzemi stramina 30 cm dolgo in 6 cm široko!

1. Vdeni in napravi vozeli!

2. Določi 5. luknjico na desni strani od zgoraj dol!

3. Vtakni iglo, obrnjeno navzdol, v to luknjico!

4. Vleči iglo proti levi za 2 luknjici dalje, vbodi nato skozi drugo luknjico in nategni!

5. Zdaj z nitjo zopet čez dve in pod dvema luknjicama dalje in potem zavleči!

6. Dokončaj vrsto! Na zadnje zašij z dvema vbodoma v isto luknjico! Odreži nit!

Zdenka je prav hitro končala. Nit je zdaj tekla kakor rdeča kača skozi stramin, vsi vbodi so bili enako dolgi. (Dalje bo sledilo.)

Sv. Križ tik Rogaške Slatine. N. d. se je jako razširil. Dobili smo novega voditelja č. g. Lojzeta Sunčiča, ki ves prosti čas žrtvuje za procvit svetokriške mladine. Od zadnjega občnega zbora, ki se je vršil dne 21. avgusta 1927, smo imeli redne mesečne seje in odborovne seje. Proslavili smo 1100 letnico sv. Cirila, Brezmadežno in Rojstvo Gospodovo, ter dvakrat uprizorili igro »Skrivnostna zaroka«. Naš č. g. voditelj so nam živo predočili v skioptičnih slikah Rojstvo Gospodovo, V misijonskih deželah in Lurd. Članice so zbrale dva zaboja in en zavoj knjig ter 496 Din za Prekmurce. Dekliška zveza si je ustanovila svojo knjižnico, ki šteje 35 knjig. Poživela se je »Čebelica«, ustanovil se je prepotreben treznostni odsek, ki dobro uspeva in šteje že 8 članov. Upamo, da se bo do drugega leta število zvišalo. Za ves napredek naše zveze izrekamo vso čast na šemu vzornemu voditelju. Bog nam jih ohrani v naši sredini še mnogo let. — Tajnica.

FANTJE POD LIPO.

† Č. g. Karlu Gučku v spomin.

Preko temnih lesov, preko vinorodnih gričev, je odjeknila pesem grobov. Milo, otožno so zapeli zvonovi in lahen veter je nesel glasove čez hrib in dol.

Nihče ni mogel verjeti, da so ti zvoki znanili prerano smrt č. g. Karla. Kakor hrast je stal vrh gore poln moči, poln idealov, a bela žena je mahnila samo enkrat s svojo krvi željno koso in padel je velikan.

Odšel si, dragi! Ali pa si pomislil, kaj bo Tvoja orlovska družina, kaj bodo Tvoje ovčice brez Tebe? Vemo, da si nas ljubil, kakor znaš ljubiti samo Ti, a zakaj si odšel brez slovesa? Zakaj nam nisi stisnil roke v slovo, zakaj nisi dvignil desnice in nas zadnjič blagoslovil? Samo ena beseda, samo en smehljaj bi zadostoval. Ali zgodila se je volja božja . . .

Kakor angel si snival na mrtvaškem odru. Množice so Te oblegale, a Ti si mirno, smehljaje se zrl na nje, kot bi ne umrl, ampak le počival in nabiral moči, da pokrepčan stopiš znova med nas . . .

»To je bil mož!« Solzna dolina pa ga ni bila vredna. Očiščen je prišel v njo, ali blatnega je hotela imeti. Toda on je šel preko razočaranj, njegov polet je bil višji od poleta enodnevnice, prav kakor pravi pesem: »K solncu, svetlobi Orel hiti.«

Večnemu je bilo po volji in odpoklical Te je. Mi pa klonimo ob gomili, v katero smo položili Tvoje ostanke, da čakajo dne, ko jih klic nebeške trombe zopet pokliče v življenje. In takrat se snidemo. Daj Bog, da bo to naše snidenje tako veselo, kot je bilo žalostno naše slovo!

France iz Središča.

Spomini na Jug.

(Konec.)

Hiše so zidane s kamenjem, vmes ilovica, na vrhu slama in par desek. Sredi sobe je ognjišče, kjer se družina zbira. Za sto let so za nami. Toda niso si krivi sami; tu so si še nedavno morali s puško čuvati dom. Vere so večinoma pravoslavne; po mestih je mnogo Turkov, kar pričajo mošeje (turške molitnice). Po mestih vidiš najrazličnejše noše: Macedonca, Turka s fesom, Turkinjo z zakritim licem, tam Arnavta. — Pomladi raste vse bujno; kmalu pa požge vse neznosna vročina. — Ljudstvo je zelo gostoljubno. Ko smo se nekoč po hudi vročini vračali v kasarno, smo imeli v neki vasi odmor. Ljudje so nam postregli s kislim mlekom in ovčjim sirom. Zaprozil sem staro Macedonko za vode; hitro mi je segla ponjo. »Odkod si?« — »Tam od Maribora«, sem rekel. Zdihnila je: »Moj sin pa služi v Mariboru pri vojakih; ti tu, naši gori . . .« »Mi spoznamo vaše kraje, vaši pa naše. Potrebno je tako, da vzljubimo z enako ljubeznijo vso širno domovino.« — Poslovil sem se; vesela slovenska vojaška pesem je zadonela; jaz pa sem razmišljal, da ni v srcu neizobražene Macedonke nič manj ljubezni kot v srcih naših mater. — Alojzij Janžekovič.

Pismo z Goriškega.

Letos imam že tretje leto naročen N. d.; priznati moram, da je vsako leto lepši. Imam sicer naročenih 8 časopisov, med temi »Domoljuba«, »Boğoljuba«, »Mladost«, »Prerod« iz sosednje bratske države, vendar se nisem mogel ločiti od N. d. Ne vem, koliko števil N. d. prihaja na Goriško, ker tukaj ima mladina »Naš čolnič« naročen; teh par števil pa, ki prihaja po mojem prizadevanju, roma med našo mladino kar iz roke v roko. Lani sem rekel v N. d., da je lep, a »Našega čolniča« ne doteče; danes pa moram reči sodbo naših fantov in deklet, da je vse lepši »N. d.« kot »Naš čolnič«. Zakaj se vam tako bolj dopade, sem jih vprašal? Pač najboljši zato, ker ni le vsa mladina — fantje in dekleta — zbrana pri N. d., marveč se tudi lepo razgovarja v pismih »Pod lipo« in v »vrtnih gredicah«. Tudi jaz moram reči, da si je N. d. pravo omislil, ko je odprl svoje predale fantom in dekletom; s tem, ko dopisujejo, se učijo, izobrazujejo in medsebojno navdušujejo za dober tisk, za pravo izobrazbo in prosveto ter za plemenito delo v narodu in versko preropenje. Pridni ste, fantje in dekleta; poskrbite posebno, da bo imel sleherni fant in dekle N. d. naročen, da pridemo do števila 10.000 naročnikov, ker tudi jaz se bojim, če bi moral N. d. skrajšati svoj obseg, vsaj pri 32 straneh da bi ostal. Prebiram pisma v N. d. vse, nobenega ne izpustim; v nobenem pismu pa ne najdem besede, da bi se kdo spomnil tudi nas — vaših bratov — tukaj v Italiji. Prav pozabljeni smo, nihče se nas ne spomni, vsaj kakšno tolažilno besedo bi pričakovali, saj bi uplivala na nas kot hladnilni balzam. Moji dragi bratje združeni v N. d.! Vse, vse vas bi rad poznal in vam stisnil

roko; vidim, da je še dobra mladina na svetu; blagor vam, da ste lahko v društvih, kjer se svobodno gibljete in delujete, nasprotno pa pri nas — je vedno slabše. Naša društva so ukinjena od oblasti; kjer je prej delovala pridna mladina v društvih, danes na razvalinah posnema Jeremija . . . Kdaj bo konec težkih dni, kdaj se bodo razpršili temni oblaki, da tudi k nam posije žarko solnce? — Upanje je naša tolažba! — Bom videl, ali se bo kdo izmed družinskih članov ali članic N. d. spomnil v svojih pismih na goriških bratov, posebno pa tega, ki vam piše te vrstice, potem vam bom zopet kaj povedal, bomo vsaj tako nekako v stiku, ker nas loči živa meja. — Da ste mi vsi fantje in dekleta zbrana v N. d. z izdajatelji vred prav prisrčno pozdravljeni. — Slavko Ivanovič.

»Naš dom.«

Danes je prvega, ljubi moj Tom.
Poštni gospod, glej, nese »Naš dom«.
»Dober dan, Jakal« tako govori,
potem pa »Naš dom« očetu izroči.

Hitro priskočim, jim vzamem »Naš dom«,
pride še bratec, bratec moj Tom.
Z veseljem prebirava »Naš dom« sedaj,
najlepše povesti pred nama so zdaj,
Kojnik Franjo, Gorica št. 17. Štore pri Celju.

Ptuj. Veste, kaj se meni zdi slabo? Fantje in dekleta pišejo najrajši o urednikovem košu; o prebujenju in da ne spijo več itd. Pišejo, koliko je bilo kje sej, sestankov itd. Jaz bi pa svetoval, da bi pisali tudi druge, bolj zanimive reči. Na primer: **Katero knjigo je kdo pretekli mesec prečital! Kdo jo je spisal! Kaj mu v njej ugaja in kaj ne!** Haló! Bomo videli, kaj fantje in dekleta čitajo! — M. H.

Teharje pri Celju. Prijatelju iz Špitaliča se prav lepo zahvalim za pozdrav. Da bo vedel, da sva ene misli, mu ga še topleje vračam. Res lepo napredujete Špitalčani, pa tudi pri nas na Teharjih nismo najzadnji. Naš dom nam je zvest prijatelj — Jože.

Sv. Lenart v Slov. gor. Gotovo mislite, da pri Sv. Lenartu ni nič fantov in deklet, ker se nihče ne oglasi. Pa še dosti nas je in korajžnih! Le pridite ob nedeljah pogledat v prosvetno društvo! Tu boste videli, kakšno veselo razpoloženje vlada med mladino. Potem pač nič več ne boste mislili, da se moramo kisló držati, če smo včlanjeni v katoliških društvih. Lepo število nas je, pa še dosti več bi nas lahko bilo. Zakaj goji toliko dobre mladine neki prazen strah pred našimi društvi? Zdi se mi, da so tako boječi kot jaz; razlika je le ta: Jaz sem se skoraj eno leto bal urednikovega koša, drugi pa se bojijo javno pokazati svoje katoliško prepričanje. Fantje, proč s praznim strahom! Velikonočne pozdrave! — Fant od fare lenarčke.

Fant od Sv. Florjana pri Rogatcu. Zdaj smo v času, ko je treba duše pripraviti na sv. zakramente; tedaj smo šele vredni, zauživati velikonočno Jagnje pri domačih ali pri starih, kdor jih še ima. Kaj ne, dela je dosti, ali zaslužek je mali; premisli sedaj, kdor je v malem zvest, temu se dá veliko v pest; tako se bere v sv. evangeliju na dan sv. Miklavža. Zdaj bi rad vsak bogat bil; ali za Naš dom pa nimaš; oja, imaš tudi dva dinarčka za posamezne številke! Poznam tudi take, ki bi brali N. d., ali plačali ne. Kaj mislite, da bomo agitatorji plačevali za take mlačneže? Fantje, dekleta, segajte po Slomškovem N. d.! Katera hiša ne bo do Velike noči lista imela, ne bo imela lepega glasu. Kakor slišim, res taki so na svetu, da nimajo dinarje v žepu. Ali če je treba zapiti in zakaditi, po noči domov priti, tedaj je dosti bogat, za alkohol mora dat. Živijo Naš dom in veseli bralci! Moj pozdrav sega okoli naj ter tudi v ta vesela srca pride zdaj.

Tinje pri Slov. Bistrici. Dolinčani pravijo, da Pohorci visoko v gorah tudi glave visoko nosijo. Zato upam, da imajo pri vsaki hiši N. d. Cerkvene pevke se tudi dobro držijo. Ali kaj Naš dom čitajo? Pozdravljam Joška iz Banata! — F. Š.

Iz Savinjske doline. Pozdravljam te, Savinjski dol, moj ljubi rojstni kraj, pozabil te ne bom nikoli, moj dragi zemski raj. Iz najlepšega kraja te doline pošiljam pomladne pozdrave tudi Vam dragi fantje in dekleta iz Savinjske doline, ki se zbirate okrog N. d. Vi pa izročite ta pozdrav vsem onim, ki še niso z nami. Pozdravite jih in jim sporočite o novi veseli pomladi, ki je zavela med savinjsko mladino. Vzdrabila se je doslej zaspana savinjska mladina. Ali ne verjamate? Pa poglejte v N. d.! Hej, ali mislite, da smo Savinječani kar tako! Naj imajo drugi rekord zaspanosti, mi ga nočemo. N. d. bo tudi dom vseh poštenih savinjskih fantov in deklet. Cvet savinjske mladine se bo odslej zbiral okrog njega. Torej, fantje našega prekrasnega dola, vsi pod lipovo senco, dekleta pa ste povabljeni vrtariti na Dekliške gredice. Naše število se mora vendar pomnožiti. Saj ne verjamem, da bi ne bilo več poštenih fantov in deklet v Savinjski dolini. Naj bo tekma za prvenstvo! Ksaverjanci jo bomo že vzdržali. Kdo se gre z nami skušat? Bog živi! — Brat France od Sv. Frančiška Ksav. (Sem radoveden, kako se Vam bodo odzvali. — Ur.)

Šoštanj. S kako žalostjo gledamo mladino, ki se pogreza v pijanosti! Fantje! Vi boste morali začeti gojiti treznostno življenje, ako Vam je na tem, da živi slovenski narod. S tem, da pijančujete, ne kopljete samo sebi groba, ampak celemu narodu. Poglejte v hiše, kjer očetje pijančujejo: kakšni so otroci, nimajo potrebne hrane, ne obleke, koliko delavcev se po tovarnah ponesreči, ker prihajajo vinjeni na delo. Oprostite mi, ker Vam povem odkrito, da fantje največ deklet spravijo v propast s tem, da jih zvabijo v gostilno, ker opijaneno dekle je potem sposobno za vse. Vsi uboji in pretepi med fanti se vršijo v pijanosti, namesto, da bi duha povzdignili k Bogu, pa oskrunijo nedeljo z najgršimi grehi. Strašno je zlo, ki izvira iz pijančevanja. Povsodi uvidevajo, da je treba ustaviti pijančevanje, ker hoče uničiti vse Slovence. Fantje, ali res ne najdete nikjer druge užitka in veselja kakor v pijači? V naši župniji imamo veličasten Slomškov dom, ki nam nudi toliko izobrazbe za naše poznejše življenje, da se tega niti ne zavedamo. Pa tudi naše duše zajemajo v njem mnogo veselja. Fantje, ki ste obiskovali ob koncu lanskega leta »duhovne vaje za fante«, se-li spominjate s kakšnimi čustvi srčnega veselja ste stopili v novo leto? To je veselje, pa ne tisto, ki se je slišalo v pustnem času iz gostilniških prostorov. Spoznajte, da Vas alkohol tira v nesrečo in propast, pa ne samo Vas, ampak tudi Vaše potomce! — Šaleški.

Sv. Barbara v Slov. gor. L. 1927. smo v trudu in znoju postavili skromen Društveni dom. V prostoru zraven kaplanije je bil lep zidan prostor, v njem preša, katero smo prestavili v župnikovo uto, in prostor priredili tako, da je sedaj tukaj lepa dvorana, v kateri je vsako nedeljo živahno; saj tu posluje Posojilnica, Bralno društvo prireja igre in ima svojo knjižnico, Orel in Marijina družba imata sestanke, in naši občinski možje svoje seje. Seveda smo imeli hude žrtve, naši politični nasprotniki so se z vso silo vrgli proti ter hoteli po cerkvenem konkurenčnem odboru to preprečiti; a zmagala je poštena stvar. Les smo naprosili in vozniki in delavci so vse zastoj naredili. Nekaj smo se zadolžili, a sedaj že odplačujemo dolg. Obnovili smo Bralno društvo, priredili knjižnico in meseca februarja na občnem zboru izvolili sledeči odbor: č. g. J. Potočnik, predsednik, J. Lešnik, podpredsednik, Franc Serdinšek, tajnik, Konrad Bezjak, blagajnik in Neža Glonar knjižničarka. Pristopilo je že 60 članov, upamo, da jih bo 100. Tudi N. d. prihaja vedno več na naš lepi grič. Tako delujemo v slogi in v borbi proti vsem težočam, hvala Bogu z uspehom. Želimo pa, da bi v vsako hišo v župniji prišel Naš dom in da bi bila cela župnija organizirana v naših društvih. — Josip Lešnik.

Hej — naročniki, piebi, dekle, čujte, jaz se bom tudi oglasil! Najprej se moram predstaviti, kdo sem: sem namreč očetov sin, pri Gor. Sv. Kungoti, »orgelc« mi pravijo po domače, v cerkvi pri orglah na tiste tipke pritiskam. Dasi sem na več katoliških listov naročen, vendar, če bi tudi na N. d. ne bil naročen, to bi bil škandal za celo Evropo. V N. d. vidim, da se fanti in dekleta lepo med seboj pogovarjajo, kot bi bili vsi skupaj za enim domačim ognjiščem. To je lepo; vsi iz enega pisra zajemati dobro hrano in zopet skupaj v eden pisker devati, da se zopet kaj dobrega skuha! Nekatera dekleta so pridno začele kuhalnico vrteti; prav tako, da se ne prismođi. Morda mnogim čitateljem ni znano, kje je Gor. Sv. Kungota. Veste, tako daleč sicer ni kot Amerika, pač pa blizu tistega plota, ki meji Slovence in Nemce. Pred kratkim smo zgotovili Kat. dom, kar je ponos naši župniji.

Ljubi, dragi, ti Naš dom,
ti si naš prijatelj,

kmet, delavec in gospod
bodi tvoj čitatelj. —

F. S. organist, Gor. Sv. Kungota.

Fantovsko ponočevanje. Solnce gre za goro in prižigajo se zvezdice. Vse gre k počitku. Kako je lepo razsvetljena in mirna noč! Vse že spi. A motiš se, dragi prijatelj. Čuj! Že se slišijo tiste znane pesmi: Ko so fantje proti vasi šli, lepe pesmi so prepevali . . . Fantje pojo; ponočujejo. Cisto nič ni seveda hudega, če se fantje na kakem griču zbero in zapojejo par lepih pesmi; še lepo je. Ali morda pridejo hitro domov? Seveda, zjutraj pridejo, ko se začne svitati. Tako je ponočevanje. Celo ljubo noč so se klatili in ponočevali, morda so se topli ali tudi koga ubili! Pa vzemimo n. pr. fanta, ki je dosedaj še bil pošten. Misli si: drugi fantje ponočujejo, jaz pa ne bi smel! Res se odpravi en večer z njimi na ponočevanje. Zjutraj pride domov, drugi vstajajo, on pa bi rad šel spat, pa si ne upa. Kako je ves dan truden, čisto nič mu ni za delo. Kesa se, da ni šel zvečer spat; komaj že pričakuje večera, da bi se odpočil. Spet je nastopila tiha noč, fant se res odpravi k počitku. A komaj zaspi, že ga kličejo fantje: »Kaj nocoj ne boš šel z nami? Ti si za nič; škoda, da si fant; kar hitro pojdi z nami!« Nocoj so ga fantje zvabili, a tretji večer je že kar tako sam šel; tako je postal fant izvrsten ponočnjak. Morda fant, ki ponočuje, rad hodi v cerkev, ali rad prejema sv. zakramente? Če ravno v cerkev gre, pa

se stisne v kak kot, da še tam uganja razne burke. Vprašaj ga, ali je naročen na kakšen dober list, ali je ud društva, da bi si izposojeval knjige! Vsega tega dobrega nima, samo za ponočevanje, za plese, za grešne igre in za gostilne mu je, da si gre tolažit kosmato vest. Fantje, kaj bo, če bomo tako delali? Morda s tem koristimo narodu, ali je to napredek k boljšemu življenju in gospodarstvu, ali nas morda kdo hvali, da tako delamo? Poglejmo dobrega fanta, ki rad hodi v cerkev, je naročen na lepe liste, je član društva, kako ga vse spoštuje in rado ima! Fantje, ali bi ne hoteli posnemati dobrega fanta? Vsi pristopite k društvom in si naročite lepe liste! — Fant iz Vurberga.

Sv. Trojica v Halozah. Gospod predsednik izobraževalnega društva nas zopet vabi k prepotrebnuemu delu; a mi se nočemo odzvati vabilu. Kaj je vzrok temu? Morda smo že dospeli do cilja? Mogoče ne potrebujemo več izobrazbe? Ne, nekaj drugega je, kar nas zadržuje. Marsikateri si misli: Kaj bodo drugi rekli, če zopet ali na novo nastopim s kakim govorom; zasmehovali me bodo. Ne tako misliti! To pač ni nikakšna sramota za kmečkega fanta, če brez strahu stopi pred tovariše in jim razkrije svoje misli. Nima nam nihče nič očitati, kajti mi smo na pošteni poti. Pokazati moramo, da se tudi med trojičkimi fanti budi zavednost. Če se pa komu ljubi govoriti čez naše delo, naj le govori, se bo že naveličal; saj poštene osebe ne bodo nikdar zabavljale. — J. C.

»**Mladenci, vsi v društvu!**« Teža članka v marčevi številki nam ni poslal fant od Sv. Trojice v Slov. gor., ampak od Sv. Trojice v Halozah. — Ur.

Pameče. Drugo leto že čitam Naš dom, ki mi zelo ugaja. Zato ga priporočam fantom in dekletom v Mislinjski dolini, kjer je še tako malo razširjen. Kaj pa dekleta in fantje v Bukovski vasi; ali spite, ali kaj? Oglasite se! — Ivan od Sv. Ane.

Slivnica pri Mariboru. Sprejmi tudi mene, predragi Naš dom v svoje naročje. Zdi se mi, da sem ves srečen, odkar sem prečital prvo številko. Dosedaj sem hodil po strašni temi; ko sem pa začel tebe čitati, se mi je začelo v glavi svitati; spoznal sem namreč, da ne hodim po pravi poti. Obljubil sem ti, da hočem zvesto poslušati tvoje nauke. Pri srčno te prosim, vodi me po poti krščanskega življenja, uči in opominjaj me! Pozdravljam fante od Sv. Florjana pod Bočem, posebno še tistega, ki se je lani v jeseni zbudil, a je spet zaspal; ter vse naročnike N. d. — Tone s Pohorja.

Kostrivnica. Hočem vam povedati, kaj delamo kostrivniški Orli. Imamo vsako nedeljo setanke, včasih tudi odborovne seje, pa tudi pridno telovadimo. Na fantovskih sestankih se učimo socialno ekonomijo, ki je predpisana za letošnje tekme, imamo govorniške vaje, snov jemljemo iz življenjepisa našega Slomška. Pогоvarjamo se tudi o Našem domu, ki je tako poučen in zabaven mladinski list, katerega naročniki smo, tudi Orli. Prav z lepim sporedom smo jeseni obhajali petletnico ustanovitve tukajšnjega Orla. Prišli so nam takrat pomagat Orli iz celega šmarsko-rogaškega okrožja, pa tudi Orlice iz šmarske srenje. Da nam predpust ni bil predolg, smo s pomočjo naših pridnih deklet uprizorili dne 12. in ponovili 19. februarja žaloigro »Užitkarji«, ki je na gledalce napravila mogočen utis. Tako razpenja svoje silne peruti kostrivniški Orel. Fantje in dekleta iz šmarsko-rogaškega okraja, oglasite se kaj v N. d.! — F. Kočvarjev, načelnik.

Sv. Jurij ob ščavnici. Naše Orlice pridno poročajo o svojem delu. Lahko njim, ko imajo skrbnega voditelja. Fantje smo pa popolnoma prepuščeni sebi, odkar so odšli č. g. kaplan na zdravljenje. Kljub temu imamo vsak četrtek zvečer fantovski sestanek. Najprej zapojemo kako orlovsko pesem, potem deklamiramo. Nato se začne izpraševanje iz socialne ekonomije in druge snovi, ki je določena za prosvetne tekme. Za tekme vlada veliko zanimanje. Po zimi, ko radi mraza nismo mogli telovaditi, smo se po sestankih zabavali s šahiranjem, kimovo igro itd. Sedaj, ko je bolj toplo vreme, imamo po sestankih telovadbo. Pripravljamo se na tehnične tekme. Telovadcev imamo letos 14. O, ko bi fantje ne-Orli znali, kako prijetno, domače in veselo je v našem odseku, bi se nam takoj pridružili! Zato fantje šentjurski, pridružite se lepi orlovski organizaciji! Na veselo svidenje vseh jurjevskih fantov v društvih prostorih pri sestankih in telovadbi! — Orel.

Fant iz Braslovč. Gospod urednik mi je svetoval, naj vzamem na potovanje tudi en koš Naših domov. Pozabil pa je zapisati, kje naj koš vzamem. Svojega nimam. Savinjčani(ke); Zakaj nas tako vlečejo in nam pišejo, da smo zaspanci? Krivi smo si sami, ker se premalo brigamo za Naš dom. Pozdrave Fr. Tajnšku v št. Andražu! (No, če Vam g. Gr. ni hotel pomagati, ga boste o praznikih pa sami sestavili.. Ali bo šlo? Ur.)

Polenšak. Niso še daleč časi, ko so tudi naši fantje pisali v Naš dom. Kramljali so pod vaško lipo — pozneje pa, kot vojaki, nam opisovali kraje in doživljaje iz južnih delov naše države; posebno agilen je bil telefonist Slavko M. Zdaj pa je pri nas vse nekam zaspano. Ali res nimamo nič več navdušenih fantov, ki bi krepko prišli za pero in pisali v N. d.? Ali ste taki strahopetci pred urednikovim košem? Saj Vas ne bodo

slačili v to grozno zrelo koša, ampak samo košček papirja, ki ga spiše boječa rokal Fantje, korajža velja! Če prvi Vaš dopisek ne pride tiskan v N. d., pišite drugič, če pa spet ta ne — pišite tretjič in gotovo je, da enkrat bo zagledal beli dan. Seveda ne smete pisati vedno enako, ampak vsakokrat drugače, to bo Vam v korist in izobrazbo — in to je uganka, katere Vam pa ne povem. Ko čitam N. d., vidim, da imajo po drugih župnijah lepo število naročnikov, kar pa za Polenšak ne morem pohvale dati. Samo okoli 20 nas je. To ni nič! Vsak fant, vsako dekle, da, vsaka hiša ga mora imeti. Če imamo v fari nad 100 »Slov. Gospodarjev«, zakaj ne bi bilo toliko N. d., ki ga skoraj zastoj dobimo? Ali je 12 Din kak denar za tako lep list? Glejte, v gostilni daste za slabo vžveplano kiselico kar po 15 Din za liter in ni Vam žal, četudi je po njem težka glava. Zato pa Vam kličem: »Na delo fantje in dekleta za N. d.! Jaz bi sicer sam šel, pa se bojim svoje »boljše polovice«, da bi mi ušesa privila, ki me itak bole, ker sem letošnjo zimo namrznil v nje, ko sem agitiral za »Slov. Gospodar«, misleč: Za N. d. pa bode potem »Slov. Gospodar« — kar pa sem se za Polenšak bridko zmotil. — J. M.

Sv. Teodor se je rodil na Gori Oljki, kjer se še sedaj vidijo razvaline. Ko je do-rastel, je šel služiti kralju benečanskemu v vojaški stan. Ko je umrl, so ga pokopali po vojsko. Čez mnogo let so travco tam kosili, kjer je bil njegov grob. Ko so jo prvi dan pokosili, je drugi dan še večja bila; ko so jo drugi dan pokosili, je tretji dan še večja zrastla; mislili so si: tukaj mora nekaj biti — in začeli so kopati ter so našli sv. Teodorja truplo. Na prsih je imel listek bel, na njem pa napisano: Jaz sem Teodor, hočem stano-vati na Gori Oljki v cerkvi nad Polzelo. Potem so ga nesli na Goro Oljko, kjer so dolgo let ležali ostanki sv. Teodorja. A pred dobrimi stopetdesetimi leti so si ga osv-ojili Polzelani, kjer ga še dandanes vidiš pod stranskim oltarjem. A ko so ga prenesli, je o kresu nastal tri dni tako hud mraz, da je vse pozeblo. Stari ljudje pravijo, da so njihovi očetje pomili, da je bil tak mraz, da je še brinje pozeblo. — Trenčk. Kolšek, Sv. Andraž.

Sv. Barbara v Hal. Dobro bi storili, kakor svetuje dekle od Sv. Venčesla, da bi imel uredniški koš dno na vrhu. Pa se ga ne bomo vsi bali! Za zgled si vzamimo Prihobljane! Albina, Jaka, »ki bo dočakal«, in dve dekleti! Kaj bo le neki na Prihovi? Mi se tudi živahno giblremo. Čitamo N. d. in druge knjige ki jih izposoja društvo. V predpustnem času nam je priredilo društvo več krasnih predstav, katere je zaključilo na pustno nedeljo s tremi burkami: Zaklad, Ženin Miha in Zamorec. Sedaj pa se že pripravljajo za velikonočni pondeljek z igro, ki pa Vam je še ne izdam. Za sedaj pa zadosti. Tisoč pozdravov naročnikom, posebno pa še Vam, g. ur., in fantu od Sv. Miklavža pri Ormožu, ki nas navdušuje tako lepo; končno pa še dekletom samo en pozdrav. Živio! — A. Plohl.

Libeliče. Minilo je pustno veselje, ki je izpraznilo marsikatero denarnico. Vendar se opaža, da pojema veseljačenje po gostilnah; upamo, da bo prihodnje leto še bolje. Sedaj, ko je začelo primanjkovati denarja, se je začelo varčevanje, začeli so se tudi za-nimati za društveno življenje in knjige. Časopisov ne prihaja k nam Bog ve koliko, ker je prebivalstvo večinoma revno ter šteje naša župnija le nekaj nad 600 duš. Dne 26. fe-bruarja 1928 smo imeli občni zbor Slov. katoliškega izobraževalnega društva Skala, ki je že več let počivalo na mirnem zapečku. Občnega zbora se je udeležilo še prilično lepo število fantov in deklet. Izvolil se je nov odbor, ki pa še ne bo mogel odstraniti vseh ovir, ki pritiskajo društvo k tlom. Imamo sicer primerno knjižnico in čitalnico, nimamo pa dvorane za oder. Tudi nam manjka domačih predavateljev, tujih si pa skoraj ne upamo prositi, ker jim ne zmoremo potnih stroškov in smo tako daleč od železnice. Zato bomo najbrž tudi v bodoče bolj skromni, pa ne tako, da bi kdo mislil, da spimo. — V. R.

Kapela—Radenci. Prelepi vinski griček kapelski probuja zmirajo toplejše solnce. Zato tudi mi v Mladeniški zvezi izkoriščamo poslednje trenutke časa, da nas ne najde novo življenje narave na isti stopnji, na kateri smo se razšli pred nekoliko meseci. Po zimskem času spočite telesne moči smo izpopolnjevali tudi duševno, tako da smo sedaj prilično pripravljeni, podpirati božjo naravo tekoče leto v naš splošni blagor. V ta namen sem sklical letos že dva redna sestanka Mladeniške zveze, na katerih nam je preč. g. kaplan kot naš voditelj vlival srčno kulturo v naša odprta srca; vadili smo se člani na-stopati kot predavatelji ter poslušali lepe nauke poklicanih predavateljev. Na prvi se-stanek sem povabil trtničarja drž. nasada g. Jana Verbančiča, ki nas je navduševal za obstanek na domači grudi, nas svaril pred valom »iz dežele v mesta« ter nam priporočal in razlagal prvo pomladansko opravilo na naših skromnih domovih — snaženje sadnega drevja. Le žal, da ga ne bomo več slišali, ker mora zadostiti vojnemu zakonu in nas za nekaj časa zapustiti. Na drugi sestanek se je odzval našemu povabilu g. upravnik tu-kajšnjega državnega nasada g. Jožef Glaser, kar je privabilo k sestanku tudi mnogo staršev. G. Glaser je namreč zaslovel kot izvrsten kmetijski strokovnjak, kar je dokazal

močen naval mladine in odrastlih k njegovemu predavanju. Kot tako priljubljen strokovnjak nas je obsopal z zlatimi nauki ter obljubil odzvati se našemu povabilu tudi v bodoče, za kar mu v imenu Mladeniške zveze izrekam prisrčno zahvalo. Če se bomo v Mladeniški zvezi v naprej tako podkrepjali z verskimi in strokovnimi nauki, lahko vsi iz nas pričakujete jeklenih, krščanskih mož in vzornih gospodarjev v naši solnčni kapejski gorici. — Predsednik Janez Rantaša.

Sv. Lenart nad Škofjo Loko. Prav užalostila me je grožnja, da bo v poletnem času izhajal Naš dom samo na 16 straneh, ker se je priglasilo premalo naročnikov. Ali imajo naši fantje in dekleta res tako malo zmisla za svoj list? Če je za vse drugo denar, mislim, da bi se že še dobilo onih 20 Din za Naš dom. Pa tudi možje in žene imajo marsikaj zanimivega v listu. Jaz kot mož ga vedno rad vzamem v roke, da vidim, kako se giblje mladina. Po mojem skromnem mnenju je sveta dolžnost vsakega zavednega Slovence, ki se prišteva pristašem naših idej, da žrtvuje onih 20 Din na oltar Našega doma. Tudi naročniki »Slov. Gospodarja« in »Domoljuba« naj bi mesto 12 Din plačali svojevoljno celo naročnino; saj gre za dobro stvar. Upam, da se izpolni Vaša želja in želja vseh pravih prijateljev lista, da doseže 10.000 naročnikov in lahko izhaja na 32 straneh, in Vam voščim vesele velikonočne praznike in mnogo pirhov. — Ludvik Bregant.

Sv. Venčesl. Tudi pri Venčeslu imamo dosti sposobnih fantov in deklet, ki bi lahko bujno delovali v društvu. Toda manjka nam voditeljev in ustanoviteljev. Zato pa misel na ustanovitev društva Venčeslani le kar nekam skrivajmo! N. d. nam bo najboljšo pomagala, da zberemo mladino. Toda nikar ga poleti ne izdajajte na 16 str.! Menda bomo Venčeslani tudi še kaj pomagali, da bo 10.000 naročnikov. — Vaclav, mlad fant.

Pridi na dan, mladina! »Mladina, Ti budiš nam upe zlate, srce nam dvigajo pogledi náte.« Toda kaka mladina? Ali pokvarjena, ki ljubi gostilne, ples in razgrajanje, ki se vdano klanju kralju alkoholu? Ali taka, ki se ogiblje cerkve in duhovnika? Ali pa taka, ki išče poštenega razvedrila, čita dobre knjige in je v ponos staršem ter za dober zgled drugim? Taka mladina nam je porok za nov rod. Da pa vzgojimo mladino dobro in pošteno, je treba pripomočkov. Imamo šole zato: razna krščanska društva, Mladeniške in Dekliške zveze itd. Fantje in dekleta, ki še blodite brez cilja sem in tja, zdramite se tudi Vi, ter stopite na plan pogumno po vzorih Slomška in Krekal!

Misel sveta, plemenita, naj povsodi	za skupni blagor naš slovanski
v bratski slogi in ljubavi le nas vodi	na svoje blagonosno delo,
na poti viteški — krščanski!	da srečo bo z nebes imelo.
Brez strahu pojdimo vesele	

Andrej Mir od Sv. Miklavža pri Ormožu.

Sv. Barbara v Hal. Izobr. društvo obhaja letos dvajsetletnico, ker je bilo ustanovljeno 23. II. 1908. Priedili bomo igro »Na dan sodbe« in poklonili diplomu domačemu vlč. g. župniku kot soustanovitelju in vlč. g. župniku Jak. Rabuzi, bivšemu kaplanu, kot ustanovitelju in prvemu predsedniku. Če bodo priprave gotove, bo proslava na velikonočni ponedeljek, na belo nedeljo pa gotovo. Domačini boste izvedeli pravočasno, drugi pa v »Gospodarju« in »Slovincu«. Ker imamo 130 izvodov N. d. v župniji, vabim vse čitatelje na to dolgo pričakovano in redko slavnost. — Emeršič, tajnik.

Pribince pri Črnomlju. Slabo se čuje za Belo Krajino; mnogi niti ne vejo, kje je. Do l. 1913. ni vodila k nam nikaka železnica. Če se pelješ od Novega mesta proti Hrvaški v Karlovac, se pripelješ mimo Semiča in lepih goric v mestece Črnomelj, ki je središče Bele Krajine. (V Črnomlju je doma odlični pisatelj Matija Malešič, vladni tajnik pri velikem županu v Mariboru. Piše povesti v »Mladiko« in »Dom in svet«. — Ur.) Ljudstvo se peča s kmetijstvom in vinstvom. Krajina je večinoma siromašna in zapuščena. Govorijo nekako mešanico slovenskega in že tudi hrvaškega jezika. Kako posebno marsikje govorijo, kaže primer Konjičanov, ki pravijo: »Naša kobila je lep konj.« — Po zimi so veseli večeri, ko dekleta predejo na vretena in kola. Škoda je le, da izginja narodna noša. — Tudi belokrajnska mladina si naročaj Naš dom, da bo združena vsa slovenska mladina! — Mladenič od Črnomlja.

Kako so zidali stari Štatenberški grad. Na hribu, gor pri Sv. Ani pri Makolah stojijo razvaline starega Štatenberškega gradu. Zidali so cerkev in grad velikani, ki so v tistih davnih časih bivali tod; imenovali so se ajdi. Bili so tako silno veliki, da so z vnozja hriba segli lahko na vrh. Pri zidanju pa so imeli samo eno kladivo. Ker so rabili kladivo na obeh straneh, so si ga posojevali, da pa ni bilo treba hoditi s hriba na hrib, so si ga kar metali; tako silno so bili močni. Ženske so baje nosile kamenje za zidavo kar v predpasnikih, vodo pa kar v kadeh. Tole pravljico so nam otrokom pripovedovali naša rajna stara mati. — Fr.

Podpeč v Dobrem polju. Čital sem v »Domoljubu«, kako poučljiv je »Naš dom«; zato sem si ga takoj naročil. Z velikim veseljem ga prebiram in težko pričakujem povesti: Roparski poglavar in še mnogo drugih dobrih člankov. Zatorej le na delo za N. d. — F. H.

Žalost v družini Našega doma: Umrla je Geršak Marija v Zagaju pri Sv. Petru pod Svetimi gorami. Molite zanjo!

DEKLIŠKE GREDICE.

Iz moje pošne torbice.

(Piše predsednica osrednjega vodstva Dekliških zvez v Mariboru.)

Tončka Savinska: Ne samo Ti, še dve drugi sta bili nezadovoljni z razpravo »Stara in nova kmečka prosveta«; tudi jaz sem zmajala z glavo, rekoč: Par stavkov bi lahko koj natiskali v najbolj brezbožen list. N. pr. »umetna gnojila in umno gospodarjenje izpodriva Boga«. — »Kakor drugim slojem, tudi novodobnemu kmetu vere ni treba«, »vso naravo vladajo le železni zakoni narave«. — Pa malo počakajmo, kaj nam dr. Jeraj pove v drugem delu te razprave, ki bo menda v današnji številki. Če ne bo boljše povedal nego v prvi, pa ga bomo resno prijele. Pritrdim Tebi, ljuba Tončka, prav praviš: »Kmet, ki misli, spozna v naravnih zakonih Boga, stvarnika teh zakonov. Pameten kmet se veseli božjih čudežev v gospodarski kemiji in vzklikne: kdo bi mislil, kaj je Bog vse skrnil v zemljo, v gnojila? in Bog je, ki vodi misli učenjakov, da spoznajo, kaj je kmetijstvu v prid, Bog je, ki je navdihnil globokovernemu francoskemu učenjaku Pasterju tista razmišljanja, ki so ga slednjič dovedla do spoznavanja bacil in njihovega delovanja in zatiranja. O Pasterju bo v kratkem več pisal N. d. — Prav imaš, da bi ne marala fanta — ženina — moža, ki bi tako govoril, kakor ga opisuje dr. Jeraj. Tacega pa ne. — Vedi pa, da sem naletela že trikrat na mlade žene, ki so mi odkrito priznale: »Moj mož je pobožnejši od mene; kakor on govori o Bogu, kakor on moli, tako pa ne znam.« To bi pa ne smelo biti. Kje pa je krivda, da pojema pobožnost in vernost naših deklet in žen? — Ali smem povedati? Vzrok je duh sedanjega časa, ki vedno le hvali, kaj je lepo, dobro, zdravo ter neti poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja. Strahu božjega ni več v našem ženstvu, le strah pred staranjem, pred izgubo lepote — prave hčerke Eve. Dekleta pa, ki so hčerke Marijine, govore kakor: Muropljska Francka in dobra Jožica iz B.: Poslali sta mi izrezke iz katoliškega lista »bala za neveste«, potem reklamne slike za lux, kjer vidiš prekratka krilca in izrezek »ali je sport za ženske«, potem ono ogabno sliko ženske z moderno srajco in neslane sličice, s katerimi priporočajo Elida-milo. To so prave Marijine hčerke z zdravim okusom in z modro glavico, ki se jim taki-le modni izrodki gabijo. Že na celjskem tečaju smo se z dekleti zmenile, da modernih srajc Marijina hči ne kupi in ne da šivati. Sramežljiva je Marijina hčerka tudi v spodnjih oblačilih. — In svilen perilo!? — Nehote se spominjam adventnega evangelija o sv. Janezu, kjer Zveličar vpraša: »Ali ste šli gledat človeka v mehko oblečenega?« Da, da, prav vesela sem vseh modrih in pametnih deklet, ki mi pišejo in pravijo: »Kaj ne, ljuba voditeljica, take obleke, tako perilo je pogansko? Da, to je moderno poganstvo, ki zapeljuje naše mlado ženstvo, da je popolnoma pozabilo zmisel za notranjo lepoto. »Vsa lepota hčere Sijonske je znotraj.« Poznam krasno ženo, ki mi je v solzah tožila: »Moj mož mi je v jezi grozil — najraje bi ti vrgel žvepleno kislino v lice, ki bi ugonobila za vselej tvojo lepoto, s katero si me omamila, da sem te poročil, a vidim, kako sem nesrečen.« — Ta nesrečnica ni imela pojma o dušni lepoti, o čednostih: samoodpovedi, krotkosti, odkritosrčnosti, milini in dobroti srca, s katero bi bolj osrečila moža kot z lepim licem, ki ga je skrbno negovala z Elidamilom. Le ostanite trdne, da trmaste, napram nesramnim modnim izrodkom in takim reklamam. — Mlinarska hčerka: Lepo, čeprav si bogata, si ne kupuješ drugega mila; zdravniki tudi pravijo, da je zdravejše navadno glicerinovo milo, nego vsi ti prehlajeni fabrikati. Za navadno rabo po težkem delu, kjer se spotimo in zaprašimo, je pa najboljše Schichtovo ali Zlatorog milo. Tvoje bogastvo te tudi ne bo zmotilo, da bi posvetila ženskem sportu odvisne ure. Da, plemeniti sport za te je, ako obiskuješ reveže in bolnike in jim nosiš darove kakor nekoč sv. Elizabeta. Tudi meni se gabi, ako v nedeljo jutraj v cerkev hitim, pa mi že pred 6. uro prekrižajo pot mlade gospodične, ki hodijo gologlave in golih meč na sportne prostore, da se tam žogajo z gospodi. Tudi to imenujem moderno poganstvo. — Studeniška dekleta: Obljuba dela dolgove, mi pišete in me povprašujete, kje je moj potopis na Velehrad. — Sem ga napisala, a izginil

je, 40 listov ga je bilo — izgínil je pri uredniku, menda v koš. Vidite, tako se mi godi. Ko je izšel potopis v Kraljestvu božjem, pa mojega ni več trebalo. — **V i t a n j s k a :** Bom prišla tudi k Vam, kakor hitro bo daljši dan in topleje. Morda koncem majnika. Tačas se pa pripravljajte s čitanjem. Š k o f j a v a s : M. L. Le modrost in pamet, pa molitve ne pozabil Dekle, ki je neprevidno in predčasno izda, kadar je velik plamen ljubezni v srcu, si lahko srečo zapravi. Pod Marijinim varstvom pa ob tem ognju ne bo ovenela lilija Tvojeга srca. To pa je načelo pridnega dekleta: »Z lilijo v srcu hočem stopiti pred poročni oltar, da bom lilije vzgajala na vrtu svojega zakona, lilije za sveetišče Gospodovo (pridnega duhovnika) in lilije za domovino. Ni večje časti za našo domovino kakor so poštena, nedolžna dekleta. Torej pametna bodi in modra, pa Ti bo v srečo. — Vsem dobrim dekletom, ki ste mi pisale in odkrile svoje težave, veselo, srečno, milosti polno Veliko noč in mnogo lepih pisank ali pirhov želi Vaša — M.

Št. Janž na Vinski gori. Dekle iz Št. Ilja pri Velenju nas je podražilo, da ne najdemo pota v Naš dom. Ker smo ubrali pot po ovinku — potom Prosvetne zveze — se je poročilo o delovanju našega društva precej zakasnilo. Vsebina poročila pa je ta-le: Naše, v letu 1911. od č. g. Gosaka ustanovljeno izobraževalno društvo, ki je pred vojsko prav živahno delovalo, se je zbudilo iz povojnega mrtvila k novemu življenju. Občni zbor društva dne 6. januarja 1928 je to jasno pokazal. Članov je štelo doslej 30, ki so si v minulem letu izposodili iz knjižnice 375 knjig. Knjižnica se je pomnožila z 182 knjigami, ki jih je g. župnik podaril društvu, tako, da šteje sedaj 332 knjig in knjižic. Od listov je bilo naročenih: Naš dom in Vestnik. Skromno je še to življenje, ker so pač bila skromna tudi sredstva. A verujemo tudi pri nas, da iz malega raste veliko. Navdušenje male čete in želja po udejstvovanju nas navdajata z najboljšimi nadami. Pevski in dramatični odsek sta zastavila plug za nove brazde. Začele so se redne pevske vaje pomnoženega moškega in mešanega pevskega zbora. »Mala pevka« je budila sile v dramatičnem odseku. Pripravili smo si vsaj zasili oder s kulisami in zastorom. In nastopili smo dne 6. in 13. novembra 1927 z prireditvijo lepe igre »Mala pevka«, ki je vsestransko dobro uspela in še bolj podžgala k nadaljnemu delu. Mešani pevski zbor je zapel: »Eno samo tiho rožo« in »Kdor ima srce«. Moški zbor pa je prvokrat nastopil na protestnem zborovanju proti nečuvnemu nasilstvu Italijanov napram našemu narodu in zapel: »Jadransko morje« in »Triglav«. Na Božič in ob drugih večjih praznikih je nastopil tudi v cerkvi. Tudi za naše časopisje smo se zavzeli in razvili zanj živahno agitacijo. Število naročnikov se je precej pomnožilo, tudi za Naš dom smo pridobili doslej 8 novih naročnikov. Za pust smo imeli dve igri in razne pevske točke. To pa je vse kot nekaka predpriprava na »Miklovo Zalo«, ki jo nameravamo o Veliki noči uprizoriti. Takrat, upamo, se nam bo tudi gledališki oder predstavil v lepo dovršeni opremi. Društvene prostore smo prenovili in čedno preslikali, samo žal, da so majhni in da nam bodo kmalu pretesni. Boli nas tudi, da za prireditve nimamo primerne dvorane. Toda po Krekovem geslu je skrivnost uspeha v njenem začetku. Začeti je treba. Vsi dobromisleči pod krov našega društva, da tekmujejo med seboj za izobrazbo duha in plemenitost srca v dosego vzvišenih vzorov. — S tem smo se hoteli rešiti samo očitka, da nič ne delujemo. Ker pa vidimo, da je pot po ovinkih mnogo daljša, bomo v prihodnje hodili po poti, ki pelje naravnost v Naš dom. Pozdrav Roziki iz Št. Ilja. — Šentjanska Micika na Peči.

Pri Sv. Marjeti niže Ptuja se je vršil 23. in 24. febr. izobraževalni tečaj za dekleta. Udeleževalo se ga je od 120 slušateljic dnevno; pa ne le domačinke, temveč iz vseh župnij širom Ptujkega polja. Predavatelj in predavateljice so v najpoljudnejši besedi podali mnogo dobrih nasvetov za življenje. Bodi vsem častna zahvala! H koncu so bile sprejete sledeče resolucije: 1. Obsojamo pokret onega dela slovenskega ženstva, ki je zavrglo resnično in pravo dostojanstvo kršč. žena in se zavzelo za načela javne prostitucije. 2. Zavračamo in obsojamo pohujšljivo, nedostojno nošo, ki kvari lepotni čut žene, čut sramežljivosti. Pozivamo vse dobromisleče ženstvo, da povsod izvede boj proti nedostojni ženski noši. Dajte razaj lepe narodne noše! 3. Začenjamo neizprosno boj alkohol in pozivamo vso slovensko javnost, da širi treznost in abstinenco. Prosimo oblastni odbor da: a) prepreči prepogostno podelitev gostilniških koncesij, b) strogo nadzoruje upoštevanje policijske ure, c) da uvede prepoved alkoholnih pijač mladini vsaj do 16. leta. K zaključku tečaja je bila skromna, a ljubka akademija. Pod paprom Brezmadežne, ki smo se ji v zaključni živi sliki poklonile, in na priprošnjo Slomškovo, katerega zlate nauke smo med tečajem več ali manj razmišljale, upamo vsi, da bo ta tečaj prinesel zopet novih uspehov. Dekletom-sosestram, ki ste s takim veseljem in pozornostjo vztrajale na tečaju, želim v svojih delokrogih primernih uspehov. Naj vname ogenj ljubavi, ki ga nosijo naša dekleta v svojih plemenitih, slovenskih srcih, tudi vsa mlačna in malo-

dušna srca, ki nočejo ali si ne upajo v naše vrste. Dekliška armada — bodi ognjena armada! Bog živi! — Marica Zelenikova.

Majda iz Braslovč. Na dopis iz Tremerij se moramo tudi braslovška dekleta oglasiti. Ta presneta Ela nam ne dá poprej miru. Prav ima! Res je, da smo v Braslovčah srečni, ker imamo Društveni dom, toda zdi se mi, da ga mladina vse premalo izkorišča. Dekliška zveza sicer deluje, toda mnogo je še deklet, ki bi tudi lahko pristopile. Dekleta! oživimo zvezo, da se bo razvila in vzcvetela.

Laporje. Dolgo sem čakala, da se bo oglasila tudi katera naših deklet; pa me ni več strpelo. Moram jih malo podregati, da jih zbudim, da tudi one primejo za pero ter nam kaj lepega povedo. Dekleta, ali še bomo kdaj mlade kot smo sedaj? Gotovo da ne! Zato izrabimo zlati čas mladosti v prid nam samim in v prid drugim; poživimo društva, da bomo imele same več veselja ter ga nudile tudi drugim. — Dekle iz Laporja.

Dražgoše pri Železnikih. Moj brat je postal šele letos naročnik N. d., jaz pa njegova zvesta čitateljica. Vsak mesec ga težko pričakujemo, da nas razveseli s svojo poučno in kratkočasno vsebino. Le žal, da pri nas še nima prav veliko število naročnikov. Gotovo smo prav med zadnjimi. Imamo pa tudi pri nas orlovski odsek, ki se krepko razvija, kakor tudi izobraževalno društvo, katero nas je pred pustom razveselilo s »Skopuhom«, igro polno smeha. Kino iz Ljubljane nas pa je obiskal 17. t. m. zvečer, 18. pa popoldne, z jako poučno vsebino. — Dražgoška K. (Seveda se še oglasite! Štajerska dekleta bodo zelo vesela, če se oglasijo tudi kranjske sestre! — Ur.)

Križevci pri Ljutomeru. Če le mogoče, imamo vsak mesec sestanek skupno z Orlicami, ki nam nudi mnogo počnega in vmes tudi kaj zabavnega. Igrale smo znano igro »Miriam«, pa tudi na naše misijone nismo pozabile, saj smo z dobičkom igrice »Indijski siroti« in »Spokornica« kolikor toliko pomogle ubogim zamorčkom. Na vprašanje iz Veržeja — ali k nam roma N. d.? — odgovorjam: Naročena na Naš dom mora biti vsaka zavedna mladenka. Sporočim pa tudi nekaj žalostnega, zapustila nas je radi boleznii naša dolgoletna predsednica F. Vaupotič, ki nam je bila vzorna tovarišica in skrbna mati; saj je od ustanovitve l. 1912. petnajst let zavzemala častno predsed. mesto. — Trezika K.

Loče. Da si ne boste mislili, da res spijo ločka dekleta, kakor je v drugi številki omenila s. Julka, Vam pač moram poročati. Žalibog nimamo ne pravega voditelja, ne svojega ognjišča, pri katerem bi se nemoteno zbirale. Pa vkljub temu smo se še dosedaj pridno organizirale in urile v igrar ter jih prirejale po svojih skromnih močeh. Za 8. december smo priredile »Junaške Blejke«. Uspeh je bil sijajen. No, pa tudi naši fantje so vredni pohvale, ker se še precej skupaj držijo in prirejajo igre. Na dan Sv. treh Kraljev so priredili igro »Materina ljubezen«, a sedaj se že zopet za drugo pripravljajo. No fantje, malo Vas moram podrezati. Kdaj se boste lotili Društvenega doma, katerega ste že tolikokrat zidali v zrak, da se vendar enkrat postavi tudi na zemljo? Ti pa, sestrica, ki si nas precej obsojila, se nam malo približaj in nam pomagaj pri delu. — Tilka.

Dekle iz Škofje vasi pri Celju. Zelo mi ugajata »Trapistov Jürek« in »Roparski poglavar«, pa tudi iz Dekliških gredic tisti pojasnjevalec ljubezni do fanta, ker zatrjuje, da ljubezen do fanta ni greh; tudi v mojem srcu ne tli samo iskra, ampak že gori z velikim plamenom ogenj do poštenega fanta. Zdi se mi pa, da mi ta ogenj ne more škodovati, ker mi je prva misel le na družinsko življenje, torej čutim bolj kot ljubezen le zakonski poklic. Pa stvar je še daleč, zato bode treba prepustiti vse Bogu; naj on uredi, kakor je bolje. Zavidam ona dekleta, ki se lahko pohvalijo z društvii in s prireditvami. — Pozdravljam posebej Emo Okornovo ter Justino Mastnakovo. (Žalostnega poročila o posameznih organizacijah nisem mogel objaviti, ker se niste podpisali. Lahko mi zaupate, ker Vašega imena nihče ne izvel — Ur.)

Stična. Imamo žensko, mladeniško in dekliško Marijino družbo. Zadnja prav dobro napreduje pod vodstvom preč. g. patra Evgena. Pevski zbor šteje 25 pevcev. Izobraževalno društvo je priredilo že veliko lepih iger; na veliki pondeljek bo igralo »Malo pevko«. Pridite gledat! Škoda, da še prej nismo vedele za Naš dom; zdaj bomo skrbele, da si ga tudi drugi naroče. Lepo pozdravljajo — tri kranjska dekleta. (Živele! Popišite štajerskim dekletom neznano Stično z vsemi imenitnimi znamenitostmi! — Ur.)

Tončka iz Podsrede. Urednika se bojim. (Ojoj! Ima dolgo, sivo brado kakor jež!) N. d. zelo rada čitam. V naši vasi so komaj 3 naročniki. (Samo?!)

Sladka gora. Nekateri so pri nas taki, da bi jim morali 20 Din priložiti, da bi jim N. d. ne bil predrag. Za mladinska pisma se zelo zanimajo, tako, da jim bom jaz začela Naš dom čitati v društvu. Tončki iz Poljčan in Mickam, Rozkam itd. vesele pozdravel! — Zofka. (Le pridita s Tončko iz Poljčan! Tudi gdč. Štupca bo zelo vesela. Lepa hvala za sliko! — Ur.)

Sv. Štefan pri Šmarju. Kako rada bi tudi jaz poročala o kakem društvenem gibanju, a žal pri nas še vse spi. Dosti je deklet, pa tudi fantov, ki bi z veseljem vstopili v kakšno društvo, a ni nikogar, ki bi ga ustanovil. Naš dom je še malo razširjen; 8 ga pa le pride. Pozdravljam glas vpjiočega iz Sv. Vida pri Grobelnem. — Lojzka.

Pevka iz Prihove. Rekli boste: na Prihovi še nič ni miru, še zmiraj nekaj vreje! Pa saj veste, da če vreje, potem se tudi skuha. Lepo prosim tebe, dragi pevski zbor, ne prestraši se, ako tudi tebe N. d. malo opiše. Dovoli mi, da izrazim svoje misli o tebi, saj tudi mi pod skrbnim vodstvom našega, z delom preobloženega, a vendar neutrudljivega g. kaplana zelo dobro napredujemo. Oglejmo si ptičico vrh smreke, kako brez prenehanja žvrgoli in daje hvalo Njemu, ki jo je ustvaril. Učimo se od nje, kako moramo tudi mi vztrajati pri pevskih vajah. Naše srce naj bo tako vneto za lepo petje, kakor je vneto srce neke »Vesele pevke«, ki se nam v krasni pesmici tako lepo razodeva, kakor sledi: 1. Ko zjutraj danica priplava, koj mika me eno zapet; in komaj se dan mi zaznava, brž tiho začnem žvrgolet: se vmijem, oblečem, pokrižam — in angelu varhu zročim, se k delu z veseljem približam, vmes pesmice sladke drobim. 2. Če mamica me kliče k jedi, bolj mika me glasno zapet', če lačna sedim pri skledi, mi petje diši bolj ko jed. Najrajši od deve Marije mi pesmice z grla done, srce od veselja utriplje, se gibljejo žilice vse. — Mislim, da se z marsikatero pesmico prikupimo ljudem; a vprašajmo se, ali nas je vesel tudi On, ki nam je dal dar petja. Zavedajmo se, dragi pevci, kaj smo dolžni ljubemu Bogu, ki nas je pridružil angelcem, da bi kakor oni v nebesih Njemu čast dajali; saj pobožno petje je dvojna molitev. Nekoč sem slišala dekle, ki je reklo: vse svoje premoženje bi dala, samo, da bi zamogla lepo zapeti. Tako tudi ni prav, kdor ima lep glas, pa si ga pači; po svoji modri glavic si misli, če bom malo potresla, bo lepše; pa ravno to kazni ves zbor. Na nekaj še ne smem pozabiti. Č. g. kaplan obhajajo koncem posta svoj prihod na Prihovo; v imenu vseh pevcev jim kličem: Da bi dal ljubi Bog vlč. g. župniku in č. g. kaplanu še dolgo let prepevati veselo alelujo tukaj na Prihovi!

Jarenina. Tudi pri nas imamo Mladeniško zvezo, toda žalibog največ je članov slabe družbe, članov gostilne, vasovanja, pijančevanja. Kaj je vzrok, ali mladina sama ali starši? Komaj stopi fant v 15 ali 16 leto, pa misli, da je velik, da je fest junak. Preneumno se mu zdi, da bi bil v kakem krščanskem društvu. Zato pa, starši, navajajte mladino, da bo zahajala v krščanska društva, da bomo tudi mi lahko začeli enkrat premišljevati o Društvenem domu. — Mlada Tilka iz Vukovskega.

Od šentjedertske iare nad Laškim. Februarsko solnce je upiralo že precej tople svoje žarke na zemljo. Marsikje je že bil pridni kmetič pri zgodnjem pomladanskem delu. Takrat mi je prišlo v spomin delo, ki so ga v tem času z veseljem opravljali naši starejši ljudje, in katerega pesem tako-le opeva:

Ko zima jemlje že slovo,
obreže Štajerc trs lepo.

Juhe, juhe, šparon, reznik
boš dal nam grozdja spet velik.

A danes je ta pesem v našem kraju izgubila svoj pomen, kajti vinogradom je zapela sekira smrtno pesem. Ondi, koder so še pred nekaj leti zeleneli bogati vinogradi, se današnje dni, mesto petja, le pogostokrat čuje tarnanje rudarskih družin, stanujočih v nekdanjih vinogradniških zidanicah. Mnogokje pa že sledu ni več o vinogradu. Ali smo pa morda postali treznejši, ker nam ne zori doma zlahna vinska kapljica? Živeli so nekdanj vinski bratci; a slabše je danes, ko razne alkoholne pijače in Bog zna, kolikokrat krščen vina ubijajo duševno in telesno svoje častilce. Kakor nam je minljivost ogrnila naše holme z drugačnim plaščem, tako je izginilo nekdanje veselo petje. Morda bode zopet nekoč pri nas zorelo grozdje, ker že se vidijo tu in tam novi nasadi trte, a veselejši bi še bilo, če bi smeli upati, da se bo vrnilo veselo in kolikortoliko zadovoljno življenje. Najboljši pogoj za to pa je vera, kajti kdor ljubi Boga, je lahko vesel in zadovoljen. Naj bi prišla med nami do veljave pesem:

Na vasi fantje peli so
in Jezusa slavili . . .

B—a.

Dekle s Polzele. Imamo več katoliških društev. Med njimi se nam je posrečilo, dobiti popolnoma v naše roke Društvo za gojitev treznosti, ki je, mislim, prvo v Savinjski dolini. Bilo je do dne 12. februarja v rokah več strankarskih članov, ki so ga hoteli prenesti v Parizlje. Potegnili smo se, moram priznati, precej korajžno za stare pravice društva, ki tudi po pravilih pripadajo Polzelanom. Vkljub temu, da jo je odkurilo 26 članov, se je društvo na novo poživilo. Tudi tamburica se je začela zopet oglašati pod vodstvom g. Janka Cimperšek. Tako smo torej iztrebili iz kluba strankarstvo, ki se je že precej razpaslo. (Večkrat se oglasite; gotovo je na Polzeli večkrat kaj novega! — Ur.)

Sv. Lovrenc v Slov. gor. Tudi tukaj vztrajno delujemo v D. Z., o čemer Vam naj tukaj podam kratko letno poročilo. Mogoče nismo storile tolike kot kje drugod, toda pri tukajšnjih težavnih razmerah nam vseeno nikakor ni manjkalo poguma, da smo vse krize in težave premagale z junaško požrtvovalnostjo, odločnostjo in vztrajnostjo v trdni veri, da delamo za lastno korist, v korist vse lovrenške mladine, v procvit in razvoj naših katoliških društev. Vršilo se je torej 6 sestankov, in sicer dne 29. maja, 10. julija, 16. oktobra, 20. novembra, 1. januarja, 26. februarja; potem še tri odborovne seje. 3. julija smo skupno z Orli predstavljale igro »Cvetina Borograjska«. Okrožnega tabora D. Z. pri Sv. Marjeti 31. julija se nas je udeležilo devet članic in je ena izročila vsem udeleženkam pozdrave lovrenških deklet. O priliki javnega nastopa bratov Orlov 14. avgusta tudi nismo držale križem rok, ampak smo okrasile telovadišče, napekle pecivo, točile malinovec ter s tem pripomogle k dobremu skupičku. 8. decembra se je pa D. Z. skupno z Orli posvetila presv. Srcu, ki naj vedno blagoslavlja naše delo, zato: »Srce Tebi — premili Stvarnik, — Delo pa Tebi — narod moj!« — Na Svečnico smo proslavile Materinski dan z več govori, deklamacijami ter igro »Bela nedelja«. Sestanek 26. februarja smo posvetile godu č. g. duhovnega voditelja z govorom, častitko ter ljubko igrico »Tri čudotvorne rožice«, z voščili in željami in s poklonitvijo majhnega daru. Samo malo hvaležnosti smo pokazale č. g. duhovnemu voditelju za njih trude in skrbi, kličemo pa jim z Gregorčičem: »Naj trosi Bog Vam sreče rož' na vse poti, — a nam pa daj več takih mož, mož takih kot ste Vil« — Majnika se pa prične gospodinjski tečaj, na katerega že težko čakamo, da se tudi nekaj zbrhramo še od te strani, kar je vsaki neobhodno potrebno. Kaj naj še Vam povem? Menda bo dovolj za danes, ker drugače me g. urednik v prihodnje ne pusti k besedi, češ, da sem preveč klepetava. — Tajnica.

Rajhenburg. Dekliška zveza obstoja dve leti pod spretnim vodstvom č. g. voditelja Jakoba Zidanška. 4. marca je imela svoj tretji redni občni zbor. Namesto odsotne sestre predsednice, je otvoril občni zbor naš č. g. voditelj. Tajnica je poročala o delovanju D. Z. v preteklem poslovnem letu. Imele smo osem odborovnih sej in devet sestankov, čva sta izostala zaradi gospodinjkega tečaja. Tudi na odru smo ob raznih prilikah pokazale svojo zmožnost. Sestankov so se članice z veseljem udeleževale ter se vadile v govorih, deklamacijah in petju. V prihodnjem poslovnem letu pa se hočemo ravnati po nasvetu predsednice osrednjega vodstva D. Z. gdč. M. Štupce, da se bomo vadile v lepem, blagglasnem čitanju pri sestankih. Bodite, draga predsednica, pristrčno pozdravljena od rajhenburške Dekliške zveze! Želimo Vam obilo uspeha v Vašem delovanju. Staremu odboru je občni zbor podelil absolutorij. V novi odbor so bile izvoljene sledeče: predsednica Abram Anica, odbornice pa so: Živič Apolonija, Fabjančič Rozalija, Slivšek Ana. Mesto tajnice pa bom obdržala še to leto sama. Sestre, vse se oklenimo D. Z., v kateri najdemo pravo izobrazbo in pošteno zabavo. — Tajnica. (Tako skromni ste, da bom jaz Vaše ime povedal, ker je potrebno, da odbornice po raznih krajih druga za drugo veste: »Micika Žičkar, Dol. Leskovec, p. Rajhenburg«. — Ur.)

Dekle iz Konjic. Cilka ima prav: kako lepo je gledati naše Orle in Orlice n. pr. pri procesiji ali skupnem sv. obhajilu. Pa tudi drugače nam delo uspeva! Dekliška Marijina družba pod vodstvom č. g. vikarja J. Lebiča se pridno giblje. Škoda, da še Marijinega vrtca nimamo! Zakaj bi se tudi otroci ne zbirali okrog Marije! —

Sv. Jurij v Slov. gor. Malo nas je naročnikov N. d. v šentjurski fari. Upam pa, da bo našel v vsaki hiši prostor. Kaj pa pri Sv. Lenartu dekleta počnejo, da se nobena ne oglasi? Veselo Veliko noč želi — Tončka.

Pepca iz Košnice. Ela nas je zadnjič malo pocukala za ušesa. Pri nas je dovolj hrabre mladine; le žal, da N. d., ki je najboljši mladinski list, niti ne poznajo. Dajajmo ga čitati nenaročnikom; kmalu se jim bo priljubil. Kot Pepca se zahvaljujem g. Jožefu Petroviču za čestitke. Vam vsem pa želim, da bi mnogo pisank nabrali, še več jih pa razdelili.

Ljutomer. Škoda, da se v naši fari, kakor se meni zdi, zelo malo brigajo za ta krasni list. Vsekdar gledam, bo li kaka vrstica iz Ljutomera ali ne; pa nikdar nič. Orli in Orlice, saj ne spite, ko imate zmiraj v Katoliškem domu krasne igre, kakor tudi sedaj v tem resnem času se predstavlja Kristusovo trpljenje. — Micika iz Prekije blizu Ljutomera.

Sv. Miklavž pri Ormožu. Iz naše lepe fare se jih je že nekaj oglasilo, pa to še ni dovolj. Fantje in dekleta, naročite si N. d.! Kratkočasite se z ugankami ter ga radi prebirajte! Težko vsakokrat pričakujemo N. d. Pri nas je letos že precej razširjen. Lansko leto je prihajalo na miklavževsko pošto le malo N. d., a letos ga je že precejšnje število. Drugo leto pa mora biti v vsaki hiši, da ne bo naša fara ostajala za drugimi. — Terezinka iz Kajzarja.

Dekle iz Tremerij. Preljubi N. d., sporoči veselo Veliko noč vsem dekletom v »Dekliških gredicah« in fantom pod »Vaško lipo«. Zelo mi ugajaš, zatoj Ti zvesta bom! Če bodo zagledale vrstice šiiri plan, potem lahko pridete po pirhe k nam, drugič Vam pa daljši dopis podam! — Paula C.

Loče pri Poljčanah. Moja prijateljica L. Z. me vedno vprašuje, kdaj bo vendar dobila N. d.; ga tudi komaj čaka, kakor jaz. Čitala sem v N. d., da ljubezen do fanta ni greh; če imaš res krščansko ljubezen, potem Ti ne more nihče nič očitati. Res, če si fant izbere dekle; ali za hrbtno stoji že nasprotnik in Ti reče: kaj boš ž njim, ker nima nič dote! Kaj pomaga, če so polne vreče denarja, ljubezni pa ni! Boljše je modra glava, pošteno srce in pridne roke; to je naboljša dota. Če je za fanta in dekle prav, naj tudi za druge bo. — G. urednik ne bo zameril naših čenč; torej dekleta bodimo si prijateljice in sestre! — Micika iz Loč. (»Naš dom« ni v Ljubljani, temveč v Mariboru! Bog živil! — Ur.)

Dobeno pri Mengšu. Prvo leto sem naročnica in mi N. d. zelo ugaja, posebno še »Roparski poglavar« in deklinška pisma. — Naša vasica stoji precej na hribčku; vsako leto jo obišče precejšnje število ljubljanske gospode. Jaz sem najrajši doma. — Kaj pa kaj naši zaspanci? Milijonček pozdravov vsem — tudi našim fantom, da bi se kaj oglasili v N. d.! — Cilka Kosčeva.

Maribor. Celotno fantje se bojijo koša; ga boste morali dati za ugankarsko nagrado. Fantje in dekleta! Mi pa moramo vedeti, da je naš namen, uredniku vse povedati, on pa naj izbere, kar se mu zdi potrebno za objavo. Glavno je, da damo uredniku podatke! Tudi naj se ne bi več zgodilo, da bi kdo naročil list le, če bo njegov dopis objavljen. Ti, Jaka Bodočakal, kaj te ni bilo sram? Kaj takega zavedna dekleta pri N. d. ne bomo trpele! — G. urednik, Vas prosim, da nam za pisanko še date 32 strani! (Evo jih!) Bomo tembolj agitirale, da vendar zlezemo na 10.000. (Zdaj jih je 7500!) — »Zvonovi pritrkavajo, topiči tud' že pokajo ter nam Vstajenja dan oznanjajo! Tud' ti predrag' Naš dom, pones' Slovencem v šiiri svet: Veselo Alelujo!« — Zalka Kuplen.

Zg. Ponikva. N. d. prihaja k nam precejšnje število. Posebno zanimivo je čitati dopise, kako se gibljejo društva širom domovine. Tudi pri nas nikar ne dremljemo, kakor mislijo šentilska dekleta. Marijina družba zelo napreduje in zbira sedaj tudi za zastavo. Prosvetno društvo »Slomšek« ima na razpolago lepe knjige; lahko se o tem prepričate, ako se ogasite pri knjižničarki Miciki, ki Vam rade volje postreže. Tamburaški zbor se dobro vežba; upam, da ga bomo kmalu slišali. Posiljam vsem pozdrave, posebno Roziki Klemenjakovi in Lenčki Korenovi iz Št. Ilja. — Justina.

Vojnik pri Celju. Prav pridno se gibljemo v raznih društvih. Ne manjka nam Bralnega društva, tem manj pa Orlov. Radi prirejamo igre, kar nam je v nedeljsko zabavo. Zraven pa tudi ne pozabimo na N. d. Lansko leto nas je bilo bolj malo naročnikov, letos nas je že več. Tudi med reševalce ugank se že včasih podamo, kar nam pa gre precej slabo. Zatoj Vojničani! Korajža velja! Predsedništvu vojniškega Orla pa kličem! Le vzdrami se iz sanj, Ti planinski Orlan in dopisuj v tem listu svoj sedanji položaj! — Dekle.

Hajdina. Sedaj, ko nam je ena že vrgla pod nos, kaj da smo tako molčeči, sem se ojunčila. Mislila sem si, saj če sfrči ta spis v koš, ne bo ne prvi in menda tudi ne zadnji, samo da zveste, da nismo taki zaspanci. Če bo prišel ta dopis brez prevelike nevihte mimo urednikovega koša, oglasim se še katerikrat. Priljubil se mi je N. d., zatoj mu vedno zvesta bom. Veselo alelujo! — Katka z Ravnega polja.

Mladenka iz Vurberga. Dekliške zveze še sicer nimamo, a upamo, da bo začela poganjati svoje koreninice. Tembolj zveste smo Mar. družbi, v kateri se zbiramo redno vsak mesec pod vodstvom našega č. g. župnika in vrle predsednice M. M. Ljub gost nam je tudi N. d., katerega vsak mesec hrepeneče pričakujemo. Ko bi naša slovenska mladina znala, kolike vrednosti je, bi pač ne bilo hiše brez njega. Meni je najljubša zabava čitanje N. d. Predvsem me zanimajo »Dekliške gredice«. Da pa ne preziram »Fantov pod lipo«, moram reči, da so tudi oni nekaj vredni. Tudi pri nas je nekaj vrlih dečkov in želeti bi bilo, da bi se tudi kateri pridružil »Fantom pod lipo«. Tončki iz Poljčan lepa hvala za pozdrav.

Ponikva ob juž. žel. Iz naše župnije malokdaj katera piše. In ravno me ponkovška dekleta bi morala biti med prvimi dopisnicami N. d., saj nosi naslovna stran podobo našega rojaka, očeta slovenske mladine A. M. Slomška. Dekliško zvezo imamo, kakor ste že slišali, zelo razvito. Skoro vsak mesec imamo sestanek. Kako veselo in živahno je na teh sestankih, saj imamo pa tudi res pester spored; petje, deklamacije in predavanja, za nameček še pa kakšen šaljiv prizor in tako nam hitro pretečejo te kratke urice veselja, na katere se bomo z radostjo spominjale še na stara leta. — Micika Smodej. (Nikar se koša ne bojte! Zdaj ga držim praznega, da bodo imeli pirhi kam padati. Pisma iz rojstne župnije našega Slomška so nam posebno ljuba!)

5. Dve zastavici.

(Barika Moravec, Vel. Nedelja.)

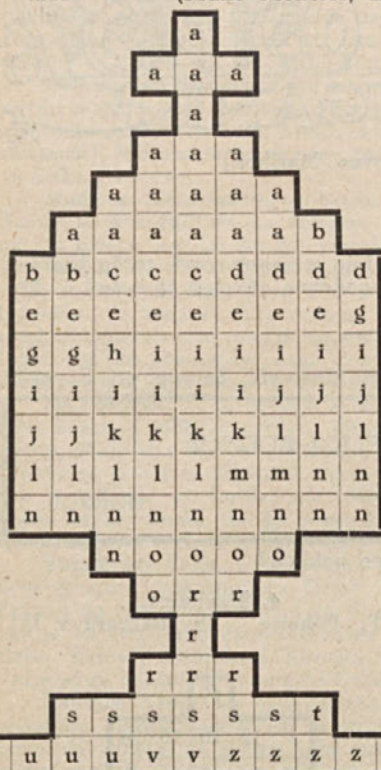
Kdor jo dela, je ne rabi,
kdor jo kupi, on je noče,
kdor jo ima, je ne pozna.
Kaj pač reč je ta?

(Terezinka Blaguš, Sv. Jurij ob Šč.)

Beseda prva takšna je,
da povede v minulé čase te;
odvzami črko — jo z drugo nadomesti,
dobiš besedo novo, ki često v tvoji
obudi se vesti.

6. Monštranca.

(Franc Mohorič, Brezen.)

Soglasnik,
žensko ime,
samoglasnik,
število,
sadno drevo,
prodajalna zdravil,
mesto v Sloveniji,
glasben inštrument,
pripadnik azij. naroda,
prometno sredstvo,
država v juž. Ameriki,
širitelj vere,
žensko ime,
ptič,
število,
soglasnik,
poljska rastlina,
mesto v Srbiji,
vinogradniška priprava.

7. Skrivnosten napis.

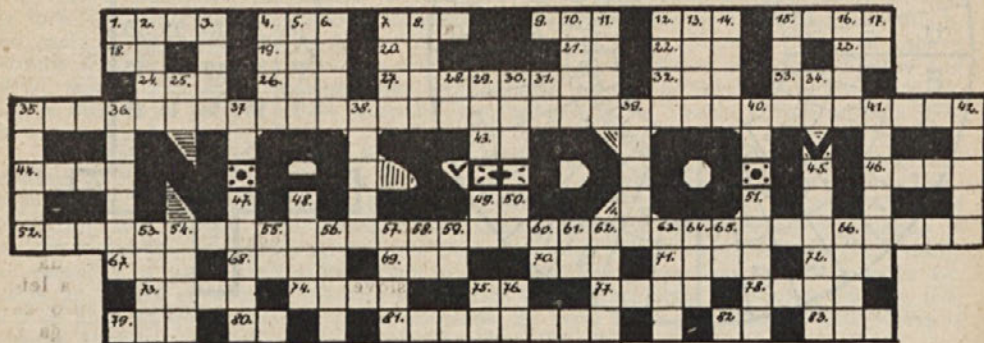
(R — — — i).

Po sredi bereš ime mladinskega vzornika.

8. Križanka.

(Lovro Zgonc, Maribor.)

Besede pomenijo: V o d o r a v n o : 1. riba, 4. žensko ime, 7. časovna mera, 9. pozdrav, 12. čutilo, 15. del obraza, 18. predlog, 19. zver, 20. oblika pomožnega glagola, 21. skrajna točka polotoka, 22. poljska rastlina, 23. zaporedni črki v abecedi, 24. oče, 26. konica, 27. prebivalec okolice, 32. del obraza, 33. število, 35. ? ? ? , 43. veznik, 44. poljska potrebsčina, 46. del armade, 49. zaporedni črki abecede, 52. ? ? ? , 67. kos celote, 68. teža, 69. sorodnik, 70. avstrijska reka, 71. padavina, 72. število, 73. suha trava, 74. morska rastlina, 75. kazalni zaimek, 77. oseba srednjega spola, 78. poljski sadež, 79. časovna mera, 80. nikalna, 81. gozdna žival, 82. kazalni zaimek, 83. ptica. — N a v p i č n o : 1. isto kot 43 vodoravno, 2. moško krstno ime, 3. del hiše, 4. svetopisemska oseba, 5. športna potrebsčina, 6. žensko krstno ime, 7. zločin, 8. človeški udi, 10. satan, 11. vulkan Sicilije, 12. del mostu, 13. planinska hiša, 14. gora na zasedenem ozemlju, 15. predtok Ljubljane, 16. del strehe, 17. rimski denar, 25. krajevni prislov, 28. električna enota, 29. geometričen izraz, 30. veznik (stara oblika), 31. srbohrvatski »hočem«, 34. predlog, 35. melodija, 36. javno pohujšanje, 37. plošč. mera, 38. podzemeljski delavec, 39. kovaška potrebsčina, 40. vas blizu Ljubljane, 41. voditelji občin, 42. tvorba pri kresanju, 45. nasprotno od »dolg«, 47. moško ime, 48. hude sanje, 49. vprašalna členica (skrajšana oblika), 50. oblika pomož. glagola, 51. muslimansko-jugoslovanski politik, 53. vrata na vrt, 54. oseba iz povesti »Roparski poglavar«, 55. pritrđitev, 56. nevestina dota, 57. svetopisemska oseba, 58. osebni zaimek, 59. latinski veznik, 60. oziralni zaimek, 61. osebni zaimek, 62. up, 63. geometričen izraz, 64. svetopisemska oseba, 65. nota, 66. solnograški nadškof v začetku 9. stoletja, 75. kazalni zaimek, 76. isto kot 37 navpično.

Rešitve pošljite do 15. aprila. Dva tistih, ki so naročnino plačali in bodo rešili vse uganke pravilno (šaljivke veljajo za eno uganke), dobta po žrebu vsak dve knjigi; eden tistih pa, ki bodo rešili vsaj štiri uganke pravilno, dobi pod istimi pogoji eno knjigo.

Rešitev uganke.

Šaljivke: V hruški; pol-ž, pol-h; leto; vol-k; lovec; ko jo nese na glavi; pri vsakem (mrtve ne potrebujejo hrane).

Zapoved: Ključ: Črke iz abecede vzameš narobe. Dobiš: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.

Dve posetnici: Cerkveni ključar, vinogradniški delavec.

Srce:

En gorek rek — srce odpre,
en ljub pogled — srce se vžge;
en hud pogled — srce mrje,
en trd izrek — srce se stre.

(S. Gregorčič.)

Križanica:

N	V
N a š č o l o i č	
š	g
d	r
D o m i n s v e t	
m	d

Zastavica: Bog — os — lovec.

Grb: Rodovine izginejo, grbi ostanejo. (Ključ so zvezde.)

Demant: Besede so: B, pet, pilot, —, Piro, car, d. — Belgrad.

Križanka: Besede so: 1—3 kit, 2—4 Anton, 2—7 april, 4—8 nohet, 5—2 sreda, 5—6 Solun, 6—4 Neron, 7—8 levit, 9—16 koleb, 9—12 kost, 10—17 odmev, 11—18 sinek, 12—19 tovor, 13, 14 in 15 oko (uho), 16—18 brzovlak, 18—19 kolar.

Ugankar kramlja.

Indija Koromandija protestira, ker je zadnjič tiskarski škrat pokvaril eno rešitev (slava, slovo) in nekaj imen rešilcev (Poštrak, Sovec, Lasbaher). Toliko v vednost prizadetim.

Treziga Ketiš. Boš mogla poslati kaj boljšega. Ivan Leskovar. Kar je dobrega, pride. Zdi se mi, da znaš dobro risati. Poskusi se tudi v risanih uganakah. Tončka Matičič. Pošlji šel Franc Kramar. Čeprav Ti bo hudo, vendar uganke ne morem priobčiti, ker še ni zrela. Poskusi sestaviti kaj lažjega. Antonija Golavšek. Preveč znane so Tvoje uganke. Morda pošlješ kaj boljšega. Micika Smodej. O priliki pride. Matija Bobnar. Ne bo nič. Ema Koren. Lani sem slutil, da se nekdo skriva pod Jožefom Korenom. Revija je leposloven list, ki izhaja večkrat na leto. Poglej rešitev! Posetnici dobri. Marija Ganzitti. Meje v Koromandijo niso zaprli, pač pa sem jaz izgubil potni list in sem moral čakati na drugega. In sedaj ga že

imam, France Atelšek. Ali je uganka zrasla na Tvojem zelniku? Zalika Kuplen. Glede raznih izrazov se bo zgodilo po Tvoji želji. Risane morajo biti uganke lepo s tušem. Šaljivke pa so preveč obrabljene. Vinko Slodnjak. Poskusi še. Franc Vajncerl. Nekaj dobrega. Franc Verač. Perisati ali prepisati kako stvar je lahko, a kaj samostojnega narediti je težko. V bodoče se loti smostojnega dela. Janez Novljan. Pošlji še. Anton Verdev. Pri posetnicah pazi, da dobiš lepa imena. Črke pa moraš iz besed jemati po nekem redu. Anton Slodnjak. Zelo me veseli, da se pri Sv. Lovrencu tako zanimate za uganke. Na občni zbor ugankarskega krožka pa pridem in tudi pravila prinesem, če javite datum in pošljete zrakoplov po mene. Anton Plohl. Kar zadnjič, to velja tudi danes. Pri ugankah pazi, da uporabljaš samo pravilne pismene besede. Jakob Štrigovski. Križanka popravljena o priliki pride. Rudolf Košar. Zopet ne bo nič. Še poskusi. Hvala za častitko! Jožef Petrovič. Uganki mi ne ugajata. Zastava bi morala biti lepo s tušem narisana. — 3. števec. Našega doma je šla na pošto 3. marca. Kje je bila tako dolgo kot praviš, nam ni znano. Pri ugankah pa velja: »Kdor prej pride, prej melje.« In tako je tudi z ugankami onega, ki si ga v pismu navedel. Štefan Ducman. Pride. Hriberski. »Če ne gre, pa ne gre.« Toda mora iti. Potrudi se. Malika Mirt. Če sem Te pogrešal zadnjič? Sem. Ali takoj sem se spomnil na vzrok, kajti bral sem, da je nekoga v Tvoji bližini uslišal sv. Anton. Anica Poštrak. Hm! Samo na enega čakaš, da bi mu bila družica. Ali še ne bi počakala, da bi tudi »bratcu« bila? Slanič Maks. Pošlji še. Slavko Žličar. Nekaj bo treba popraviti. Barika Moravec 4. marca nisem bil v Ljubljani. Vaš novi kroj pa sem že videl. Radoveden sem, kako vam bo Orlicam ugajal. Castitam k taki sreči v loteriji. Janko Vrtnjak. Kažeš napredek. Le tako naprej. Joško z Brda. Čudno ime želiš upeljati. Nič mi prav ne ugaja. Ali ni bolje, da ostaneva pri starem? Oblika črkovnice mi pa tudi ne ugaja. Janko Emeršič. Ali je vse domača zreja? Franc Kojnik. Nekaj uganok dobrih in pridejo.

Kdor želi pismen odgovor, naj priloži znamko. Vsak se naj podpiše, da bom vsaj vedel, s kom imam opravka. Vsem pa najlepša hvala za pozdrave in velikonočna voščila.

Kako so reševali naši ugankarji? (Številke v oklepajih povedo, koliko uganek je posameznik rešil pravilno.) Joško z Brda (8); Francka Senica, Bukovska vas (14); Marija Znidarko, Štattenberg — Makole (3); Jože Bezjak, Bukovci pri Ptujju (1); Martin Čakš, Sladka gora (6); Velika Nedelja: Frida Prapotnik (9); Barika Moravec (9); Terezinka Slana, Sv. Jurij ob ščavnici (7); Ivan Trobej, Pameče (5); Ivan Turner, Železniki (8); Fr. Tajnšek, št. Andraž pri Velenju (7); Lucija Kidrič, Sveča — Rogatec (1); Karolina Sotošek, Rajhenburg (7); Ivan Sakelšek in Franc Svenšek, Hajdin pri Ptujju (2); Slavko Žličar, Ponikva (4); Rozalka Babšek, Poljčane (3); Slanič Maks, Zimica — Sv. Barbara v Sl. gor. (4); Micika Pestiček, Štrihovec — Št. Ilj v Slov. gor. (4); Samožani: č. g. Franc Lovrenko (6), Anica Kelc (6); Urška iz Rečice (7); Tončka Skremka, Kapela — Slatina Radenci (7); Franc Štrukelj, št. Vid nad Ljubljano (6); Franc Bernik, Bukovšica — Selca (5); Alojz Znajden, št. Janž — Marenberg (5); Matija Močilnik, Prevalje (9); Anica Poštrak, Sv. Tomaž pri Ormožu (8); Malika Mirt, Rajhenburg (8); Murska Sobota: Ivan Bodanec (9), Jožef Šavel (9), šandor Koloman (9); Hriberski (5); Sv. Florjan — Rogatec: Franc Dolšak (5); Štefan Ducman (5); Lovro Hanzel, Mala Nedelja (1); Jožef Petrovič, Pohorje — Sv. Barbara v H. (6); Helena Rednak, št. Janž na Vinski gori (3); Matilda Bark, Šmihel — Mozirje (7); Rudolf Košar, Mele (5); Jakob Štrigovski, Sv. Jurij ob ščav. (5); Francka, Sp. Krapje (9); Ludvik Bergant, Sv. Lenart nad Škofjo Loko (7); Anton Plohl, Sv. Barbara v H. (6); Janez Novljan, Višnja gora (1); Dijak iz Slov. Bistrice (3); Ivan Leskovar, Prihova (7); Franc Vajncerl, Vransko (9); Bohinjska Bistrica: Franc Sodja (9), Jožef Mlakar (9), Janko Mikelj (9); Jursinci — Sv. Lovrenc v Slov. gor.: Zelenko Franc (9), Ivan Rojht (9), Tončka Čuš (9), Stanko Horvat (9), Micika Majerič (9), Alojz Bezjak (9), Franc Sovec (9), Marija Šošterič (9), Anton Slodnjak (9), Marija Kuhar (9), Čeh Jakob (5), Vinko Slodnjak (9); Minka Bitanc, Senovo (8); Tilka Mohorko, Ptujška gora (4); Marica Paluc, Brengova (9); Maribor: Lovro Zgonc (6), Joško Ferenčič (9), Zalika Kuplen (5), N.N. (8), Iv. Bejek (9); Dobrava—Križevci pri Ljut.: Jan. Bohanec (9), Zefika Ros (9), Lojzika Filipič (9), Alojz Kovačič (9); Jože Lasbaher, Stavenski vrh — Ivanjci (9); Franc Atelšek, Poljane (4); Marija Ganzitti, Laporje (5); Ema Koren, Morje — Fram (8); Matija Bobnar, Lahoviče — Komenda (1); Micika Nunčič, šmarje pri Jelšah (4); Micika Smodej, Ponikva (2); Franc Kramar, Poljane (5); Franjo Jug, Studenci pri Mariboru (9); Jos. Hočevar, Grosuplje (6); Murska Sobota: Nik. Gabrijelčič (9), Lud. Rogan (9).

Na grado s o d o b i l i: Marija Šošterič, Jursinci — Sv. Lovrenc v Slov. gor.; Jožef Mlakar, Bohinjska Bistrica; Franc Bernik, Bukovšica — Selca.

12, Puncer Marija 12, Hribernik Leopold 12. — **Brezje:** Finžgar Alojz 20. — **Brezno:** Tazer Ivan 12, Viltušnik Rudolf 5, Robnik Neža 6. — **Brežice:** Jurhar Martin 12, Kastelec Ivan 12, Prosv. društvo 20, Stergar Franc 12, Černelč Franjo 12, Omerzo Martin 12, Pečnik Jožef 12, Pečnik Franc 12, Novak Anton 12, Sepec Micika 6. — **Bučje:** Sinkovič Fr. 12, Žvar Franc 12, Škore Janez 12, Vah Janez 3. — **Cerklje ob Krki:** Petan Josip 10. — **Cirkovce:** Francež Andrej 12, Vuk Štefan 6, Lorger Roza 3, Plohl Milka 3, Medved Matija 12. — **Čakovec:** Habjan Tomaž 12. — **Črešnjevce:** Bralno društvo 20. — **Črna pri Prevaljah:** Osojnik Maks 12, Kodrun Marija 12, Kordež Mihael 20. — **Črnomelj:** Grahek Stanko 20. — **Dobrna pri Celju:** Felicijan Ignac 5, Ciglšek Martin 10, Božnik Štefan 12, Rihter Alojz 12, Podveršič Estera 12, Pungartnik Jožef 12, Podvršan Anton 12, Podvršan Karl 12, Dobovičnik Jožef 15, Majer Pavla 34, Lampret Miha 3, Olenšek Jakob 6. — **Dobova:** Pšeničnik Franc 12. — **Dol pri Hrastniku:** Gašparut Anton 24 in za leta 1929: 12, Povše Franc 12. — **Dramlje:** Lorger Terezija 6, Volk Martin 12, Slemenšek Martin 12, Hojnik Zofka 6, Gaber Rozalija 10, Kačičnik Julka 12, Podkrajšek Ivan 6, Krajnc Ivan 20, Fidler Jožef 12, Jesenek Urška 6, Preložnik Mihael 12. — **Dravograd:** Ambrož Mila 12, Ošlovnik Barbara 12, Pečnik Anton 12. — **Sv. Duh na Ostrem vrhu:** Žanca Ivan 12, Vališer Jakob 12, Krampl Ivan 12. — **Fala:** Blažej Matija 12, Murko Alojz 12, Guldenbrein Franc 6, Ramsak Mara 6. — **Sv. Florjan pri Rogatcu:** Goričan Terezija 6. — **Fram:** Lešnik Ludvik 12, Bogatič Franc 12, Štern Sebastijan 12, Terglaučnik Franc 6, Škorjanc Alojz 6. — **Sv. Francišek v Sav. dol.:** Jamnik Jožef 12. — **Frankolovo:** Medved Jernej 12, Kat. prosvetno društvo 40, Žnidar Ivan 6. — **Gaberje pri Celju:** Otošrepec Marija 60. — **Gabernik:** Cizerl Franc 6. — **Gočova:** Sušnik Suzana 12. — **Golnik:** Šolske sestre 20, Poplatnik Jože 20, Horvat Verona 20. — **Gomilsko:** Grah Helena 12, Strožer Rozalija 12, Vaš Pavel 12, Planko Nežka 12. — **Gornja Lendava:** Zsócs Štefan 12. — **Gornja Ponikva:** Tkavec Franc 24, Gorišek Janez 24, Sitar Julka 114, Smodelj Amalija 13, Urlep Karl 12, Šalomon Martin 3, Marguč Ivan 12. — **Gornja Radgona:** Kovačič Franc 12, Irgolič Janez 12, Klemenčič Franc 12, Kraner Leopold 6, Kaučič Janez 12, Hafterič J. G. 12, Hamler Elizabeta 12. — **Gornji grad:** Fedran Franc 12, Goličnik Veronika 6, Remšak Jurij 12, Tesovnik Franc 12, Pojskruh Franc 12, Bezovšek Liza 12, Rop Jožef 20, Rihter Miklavž 12. — **Gortina — Muta:** Preglan Alojz 12. — **Getovlje:** Vaclavik Robert 48, Škafer Franc 12, Krulac Ivan 12, Rehar Jakob 12, Zupanc Trezika 12, Reher Jakob 12. — **Gresovčak:** Dajčar Franc 6. — **Griže pri Celju:** Kuder Martin 12, Fric Viktorija 12, Pipl Marija 20, Divjak Ivanka 20, Poteko Katarina 20, Kat. prosv. društvo 20, Cizej Ciril 12, Pungartnik Jože 12, Špažer Franjo 12, Dekl. zveza 20, Ribič Franc 12, Babič Rudolf 12, Tamše Ana 12. — **Grobelno:** Vrabčič Ivan 12, Rataj Franc 6, Žveglar Anton 12, Obreza Franc 6, Golob Barbara 3. — **Guštanj:** Kotnik Zorko 20, Kotnik Ludvik 20, Oražen Franc 10, Sadovnik Jožef 3, Močivnik Hubert 6, Konečnik Franjo 6, Lipovnik Gregor 15. — **Hajdina:** Antonič Marija 14, Svenshek Anton 12, Sakolšek Ivan 6, Pal Anton 30, Kropf Tončka 20, Kancler Franc 12, Ambrož Ivan 6, Bregar Marija 20, Drevenshek Josip 6, Lešnik Marija 12, Pukiš Franc 12, Mikič Cecilija 12, Vidovič Roza 14, Senekovič Franc 12, Lipovšek Eliza 12. **Hoče:** Fras Karl 3, Požar Ivan 12, Sačadin Franc 6, Gselman Jožef 12, Dovečar Vlasta 6, Ornik Ana 6, Ajdič Alojz 12, Cilenshek Anton 6, Arečnik Jožefa 12, Premzl Karl 3, Semelbauer Ivan 12, Glaser Franjo 10, Francež Roza 12, Nerat Anton 6, Pleteršek Franc 12, Hojnik Milica 6, Čolnik Anton 12, Ižanc Jože 12, Vežjak Janez 12. — **Hrastnik:** Kreže Kristina 30. — **Hrenovo:** Korošec Anton 3. — **Hudinja:** Zupanc Štefanija 12. — **Št. Ilj v Slov. gor.:** Kebrič Karl 6, German Rihard 12, Pestiček Micka 12, Ferk Karl 12, Uhl Ivan 12, Krajnc Jožefa 12. — **Ivanjci:** Jančar Franc 12, Hamler Peter 12, Šijanec Jože 6, Fras Alojz 12, Satler Alojz 12, Kaučič Matija 12, Krajnc Franc 3.50, Pivar Franc 6, Papež Martin 6, Kaučič Gregor 3, Žizek Alojzija 12, Šmigovec Anica 6, Lorbek Alojz 12, Markovič Jernej 12, Slekovec Antonija 1, Kaučič Jožef 12, Vogrin Rudolf 12, Kerec Andrej 12. — **Ivanjkovci:** Kosec Anton 6, Hedžek Eliza 12, Mlakar Alojzija 12, Rajh Marija 3, Semenič Marija 6, Šnajder Franciška 6, Lah Vinko 6, Šterman Ivan 12. — **Št. Ilj pri Velenju:** Drev Gabriel 12, Skaza Neža 12, Jelen Marija 12, Oberčkal Anton 3, Rebernik Jakob 12, Tratnik Cecilija 12, Kos Jožef 12, Drev Gašpar 12. — **Sv. Jakob ob Savi:** Izobraž. društvo (20.50). — **Sv. Jakob v Rožu:** Hutter Ivan 28. — **Sv. Jakob v Slov. gor.:** Poš Matevž 12, Muhič Marija 12, Kapun Anton 12, Verbošt Marija 12, Mezgec Marija 12, Toplak Janez 3, Muhič N. 12, Rubin Jožef 12, Roškar Angela 12, Čeh Alojz 12, Plateis Ida 12, Šönveter Jožef 12, Lah Franc 12, Jager Eliza 12, Jager Fanika 12, Babič Anton 12, Jaušnik Julijana 12, Veingerl Alojz 6, Šantl Alojzija 12, Dužič Albin 6, Krušnik Ivanka 6, Vake Stanislav 6, Bračko Emica 3, Berlič Regina 3, Kurnik Janko 6, Breg Franc 6, Šenk Avgusta 3, Črnko Franc 3. — **Št. Janž na Drav. polju:** Greif Ivan 12, Kac Marija 12, Golob Anton 15.50, Polak Franc 32, Tomše Blaž 12, Lešnik Janez 6, Ekart Josip 20, Plevnik Anton 20, Ules Anton 12, Koser Jožefa 12, Golob Anton 12, Ogrizek Anton 12, Ogrizek Helena 12, Kat. izobr. društvu 20.50.

Zdravilišče Rogaška Slatina

Najlepše in najbolj moderno urejeno zdravilišče kraljevine SHS.

Svetovnoznani zdravilni vreli:
„TEMPEL“ „STYRIA“ „DONAT“

➡ Zdravljenje vseh želodčnih in črevesnih boleznih, boleznih srca, ledvic in jeter. ➡

Sezona: MAJ — SEPTEMBER.

Cene zmerne. — V pred- in posezoni znaten popust.
Koncertira vojaška godba. — Radio. — Največja udobnost. — Prometne zveze ugodne. — Zahtevajte prospekte!

Ravnateljstvo zdravilišča Rogaška Slatina

PRVI IN EDINI SLOVENSKI ZAVAROVALNI ZAVOD VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

DUNAJSKA CESTA
ŠT. 17.

V LJUBLJANI

DUNAJSKA CESTA
ŠT. 17

SPREJEMA: V POŽARNEM ODDELKU: ZAVAROVANJA VSEH POSLOPIJ IN PREMAKLJIVIH PREDMETOV, KI SE POŠKODUJEJO PO OGNJU, STRELI IN PO EKSPLOZIJU SVETILNEGA PLINA, CERKVENE ZVONOVE PROTI RAZPOKI, STEKLO IN ZRCALA PROTI UBITJU PO ZNATNO NIZKIH CENAH. — V ŽIVLJENSKEM ODDELKU: ZAVAROVANJE NA DOŽIVETJE IN SMRT V VSEH SESTAVAH, ZAVAROVANJA NA OTROŠKO DOTO, RENTNA IN LJUDSKA ZAVAROVANJA POD NAJUGODNEJŠIMI POGOJI.

PODRUŽNICE: SARAJEVO, KOROŠČEVA UL. 15; ZAGREB, HATZOVA ULICA 12; CELJE, CANKARJEVA ULICA 4; SPLIT, ULICA XI. PUKA 22; BEOGRAD, KNEZ MIHAJLOVA 7.

CENIKI IN POJASNILA Z OBRATNO POŠTO BREZPLAČNO.
ZANESLJIVI POSREDOVALCI SE VEDNO SPEJEMAJO.